

சிவதொண்டன்

மலர் 81

எண் ஞாவார் நெஞ்சில்நன்ஞாவாள்மாசன்

தூர்முகி ஒ. மாசி - பங்குனி (2017 மார்ச் - ஏப்ரல்)

இதழ் 03-04

குரைகழல்வனங்கக்குருவராய்நின்றார்

திருக்சிற்றம்பலம்

அருவராதொருக்கவெண்டலையேந்தியகந்தொறும்பலியுடன்புக்க
பெருவராயுறையுந்தீமையர்ச்சிரமைப்பெருங்கடல்வன்னைனும்பிரமன்
கிருவருமறியாவன்னாமாள்ளோரியாயுயர்ந்தவர்பையர்ந்தநன்மாற்கும்
குருவராய்நின்றார்குரைகழல்வனங்கக்கோணமாமலையமர்ந்தாரே.

திருக்சிற்றம்பலம்

திருநோசைம்பந்தமுர்த்திக்வாமிகள்

பொழுப்புக்கு:

அருவருப்பு இல்லாமல் பிரமனின் வெண் தலையைக் கையிலேந்தி வீடுகள்தோறும் சென்று பிச்சை ஏற்று உண்ணும் பெருமை யுடையவர். சீர்மை பொருந்திய பெருங்கடலில் துயில்கொள்ளும் திருமாலும், பிரமனும் ஆகிய இருவரும் அறியா வண்ணம் ஓளியுடைய பெரிய நெருப்புப் பிழும்பாய் உயர்ந்து நின்றவர். திருமால் சிவபெருமானன் ஆயிரம் தாமரை மலர்கள் கொண்டு அர்ச்சிக்க, ஒரு பூக் குறைய, அதற்காகத் தாமரை போன்ற தம் கண்ணையே இடந்து அர்ச்சனை செய்யக் குருவாய் விளங்கியவர். அடியவர்கள், ஒலிக்கின்ற வீரக்கழல்கள் அனிந்த தம் திருவடிகளை வணங்கும் வண்ணம் திருக்கோணமலையில் வீற்றிருந்தரு ஞகின்றார்.

அறிக்கை

பொருள்	காலம்	நாள்	நேரம்	இடம்
யாகம்	05.03.2017 02.04.2017	நூயிறு நூயிறு	காலை 8.00 மணிமுதல்	சிவதொண்டன் நிலையம் யாழ்ப்பாணம்
ஆயிலியம்	10.03.2017	வெள்ளி வியாழன்	நன்பகல்	யாழ்ப்பாணம் சிவதொண்டன் நிலையம் கொழும்புத்துறை
	06.04.2017		பிற்பகல்	செங்கலடி சிவதொண்டன் நிலையம்

மகா சிவராத்திரி : நிகழும் மாசித் திங்கள் பன்னிரண்டாம் நாள் (24.02.2017) வெள்ளிக்கிழமை அன்று மகா சிவராத்திரி விரதநாள் ஆகும். விரிவான அறிவித்தலைப் பின் அட்டை உட்புறத்திற் பார்க்கவும்.

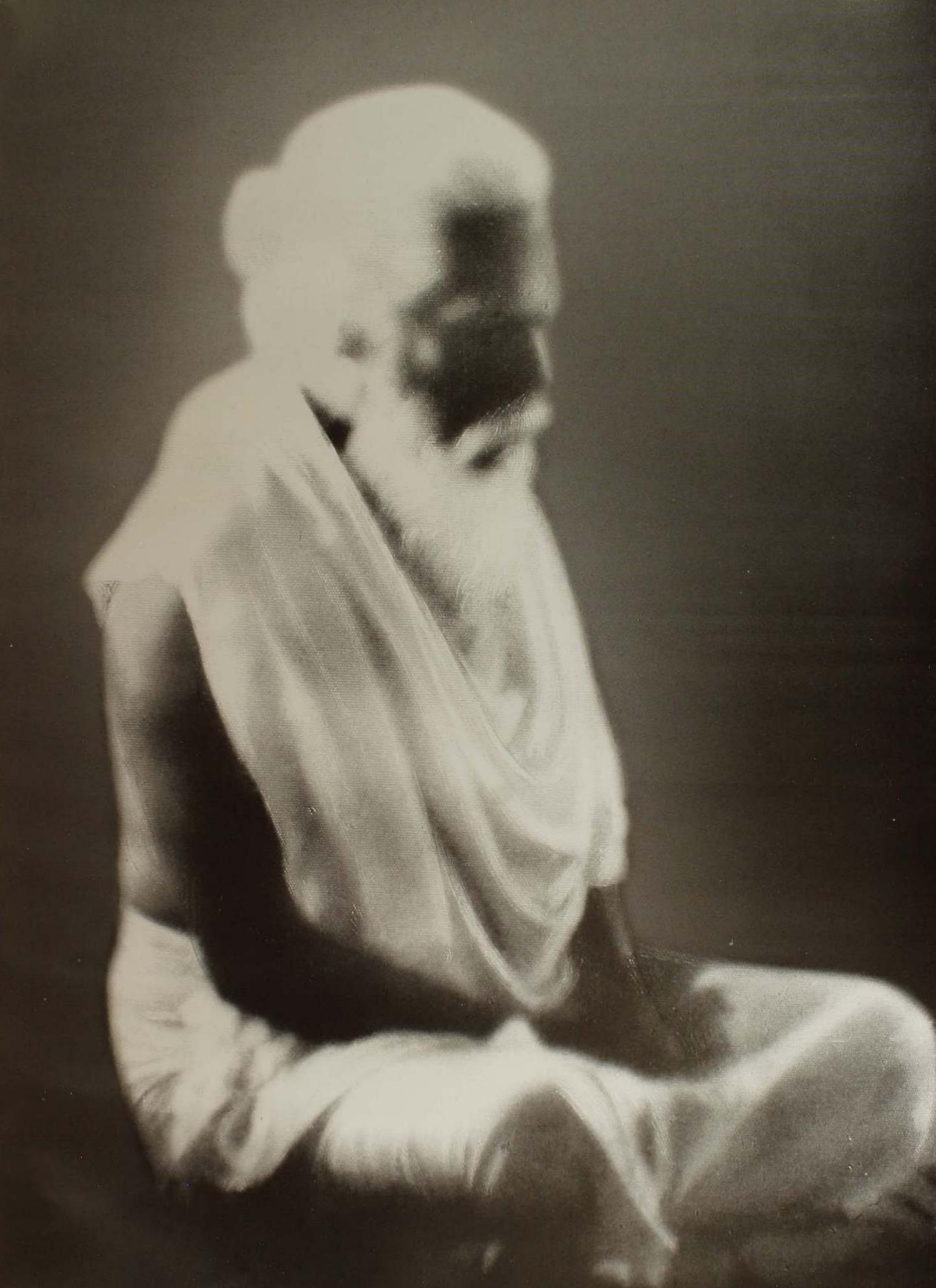
ஆண்டு விழா : செங்கலடி சிவதொண்டன் நிலைய ஆண்டுவிழா எதிர்வரும் பங்குனித் திங்கள் முதலாம் நாள் (14.03.2017) செவ்வாய்க்கிழமை அன்று முற்பகல் 10.00 மணி முதல் அபிடேக ஆராதனைகளுடன் நிகழும்.

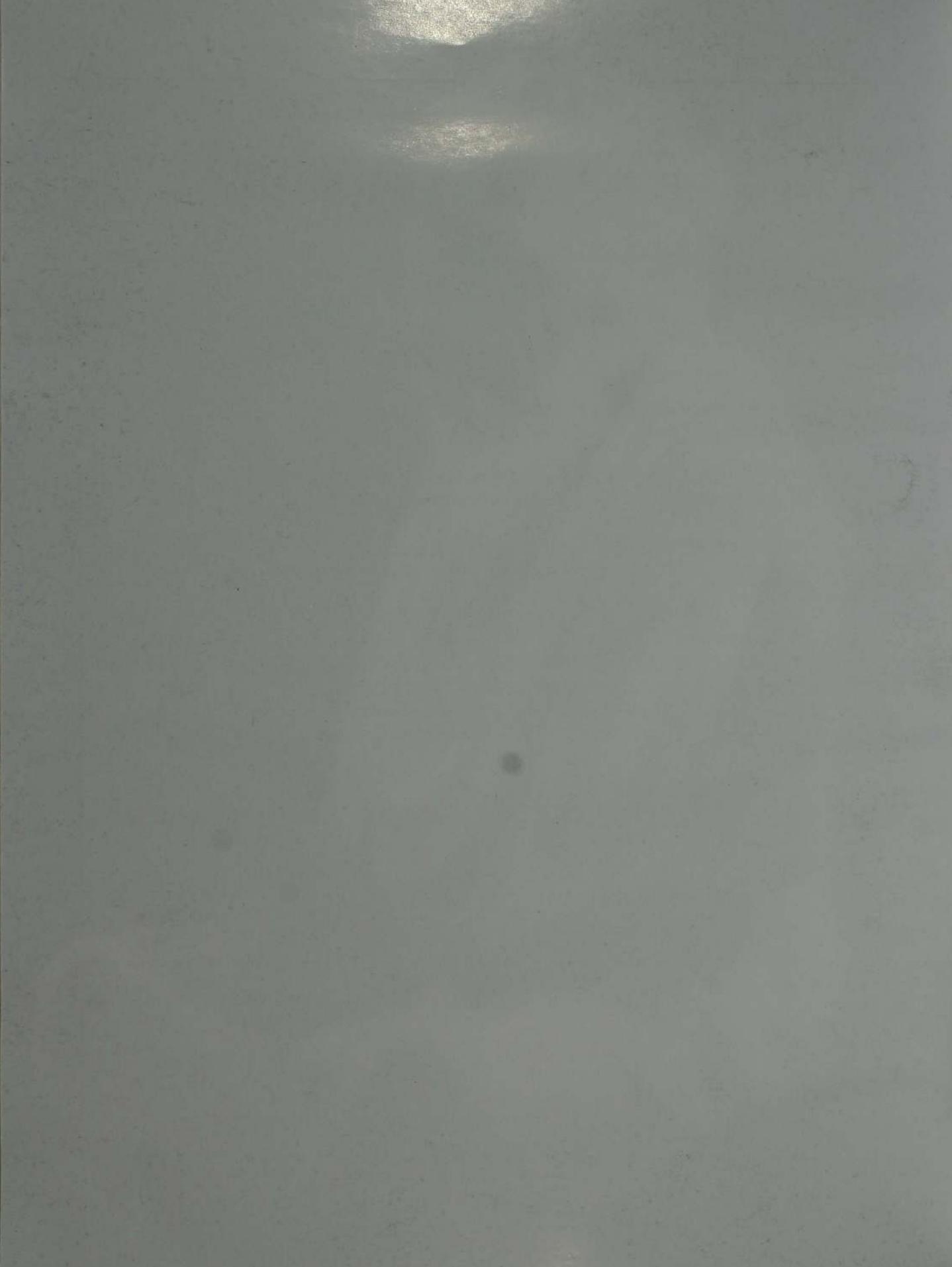
திருவடிப்புசை : எதிர்வரும் பங்குனி இரண்டாந் திங்கள் (27.03.2017) திருவடிப்புசை நாள். அன்று பிற்பகல் 3.00 மணிமுதல் திருவடிக்கு மங்கலகரமான அபிடேக ஆராதனைகள் நிகழும்.

குருபுசை : பங்குனி ஆயிலிய நாள் (06.04.2017) வியாழக்கிழமை எங்கள் குருநாதனது ஜம்பத்து முன்றாவது குரு பூசை நாள். கொழும்புத்துறை சமாதிக் கோவிலிலும், சிவதொண்டன் நிலையத்திலும் குருபுசைக் கொண்டாட்டங்கள் நிகழும். குருபுசைக்கு முந்திய மூன்று நாட்களும் சிவதொண்டன் நியைத்து ஆச்சிரம வாழ்வு நாட்களாக அநுட்டிக்கப்படும். இந்நாட்களில் நற்சிந்தனை முற்றும் ஒதி நிறைவு செய்யப்படும். குருபுசை நாளன்று முற்பகல் 9.00 மணிமுதல் சுவாமிகளது திருமேனிக்கு தில்வியமான அபிடேக ஆராதனைகள் நிகழும். பூசனை முடிவில் மகேசரபூசையும் அன்னதானமும் நடைபெறும்.

பொருளாடக்கம்

விடயம்	பக்கம்
1) சற்குருதரிசனம்	01
2) சிவராத்திரி	02
3) கீதை வழங்கும் யோக தரிசனம்	04
4) அடி அளந்த மூவடிகள்	05
5) தட்சணாமூர்த்தி	13
6) நற்சிந்தனை வேதம்	17
7) நற்சிந்தனை	19
8) Natchinthanai	21
9) LINGODBHAVA MURTI	22
10) THE AMRITANUBHAVA	24

சுவதொண்டன்

என்னுவார் நெஞ்சில் நன்னுவான் ஈசன்

மலர் : 81

துர்முகி மாசி - பங்குனி (2017 மார்ச் - ஏப்ரல்)

கிதங் : 03 - 04

சிவபை

சுற்குரு தரிசனம்

இராகம் : சாமா

பல்லவி

தாளம் : ஆதி

சுற்குரு தரிசனம் சகலபாக்கீய சுகம்
தாளினை பணிறீ தீனம்

(சுற்குரு)

அநுபல்லவி

தாந்தன்னை அறியுமே
சாந்தமுஞ் செறியுமே

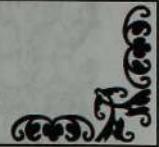
சுராணம்

பேரன்பு பெருகிடும் பேதைமை கருகிடும்
பிரியாப் பிரியமெல்லாம் பேசாம் லகண்றிடும். (சுற்குரு)

ஆகம விதிமுறை அகத்தினில் பொருந்திடும்
ஆசாபாச மகலும் நேசானு புதிவரும். (சுற்குரு)

தேவாதி தேவர்களுஞ் செய்வார் பணிவந்து
சீவன் சிவனென்னுந் தெளிவுமுண் டாகுமே. (சுற்குரு)

சிவராத்திரி

அநேகமாக எல்லாச் சிவாலயங்களிலும் கர்ப்பக் கிருஹத்தின் சுவரில் மேற்குப் பாகத்தில் விங்கோத்பவ மூர்த்தியின் பிம்பம் இருக்கும். விங்கோத்பவ மூர்த்தி என்பது பரமேசவரனுடைய அறுபத்து நான்கு மூர்த்திகளுக்குள் ஒன்று. விருஷ்பாரூடர், அர்த்த நார்ஸ்வரர், நடராஜர், காமாரி, பைரவர், தகஷிணா மூர்த்தி, ஶேஷமாஸ்கந்தர், பிஷ்ணாடனர், ஊர்த்துவ தாண்டவர், ஜலந்தராஸர் ஸமஹாரர், கால ஸம்ஹாரர் இப்படி அறுபத்து நான்கு மூர்த்திகள் பரமசிவனுக்கு உண்டு. அவைகளுக்குள் ஒன்று விங்கோத்பவ மூர்த்தி.

அந்த மூர்த்திதான் சிவாலயத்திலுள்ள விங்கத் திற்குப் பின்புறம் காணப்படுவது. அதில் விங்கத்துக்குள் ஒரு திவ்ய மூர்த்தியிருக்கும், அதன் ஜடா மகுடம் விங்க வட்டத்துக்குள் முடியாமலே இருக்கும். அதன் பாதமும் விங்கத்தின் அடியில் முடிகிறவரைக்கும் தெரியாது. இந்த மூர்த்திக்குக் கீழே ஒரு வராக மூர்த்தி இருக்கும். மேலே ஹம்ஸ ரூபத்தில் ஒரு மூர்த்தி இருக்கும்.

இந்த விங்கோத்பவர் யார்?

ஸ்ரீ ருத்ராபிஷேகம் பண்ணுவதற்கு முன்பு ஒரு சூலோகம் சொல்லிவிட்டு, அப்புறம்தான் அபிஷேகம் பண்ணுவது வழக்கம். அந்த சூலோகம்:

ஆபாதாலநப: ஸ்தலாந்த புவன
 ப்ரஹ்மாண்டமா விஸ்புரத்
 ஜ்யோதி; ஸ்பாடிக லிங்க மொலி விஸ்ஸத்
 பூர்ணேந்து வாந்தாம்ருதை;
 அஸ்தோகாப்புவதம் ஏகம் அகம் அநிசம்
 ருத்ராநுவாகான் ஜபன்
 த்யாயேத் சப்ளீத ஸித்தயே (அ) த்ருதபதம்
 விப்ரோ மிஷ்டஞ்சேத் சவம்

இந்த சூலோகத்தில் என்ன தெரியுமா சொல்லியிருக்கிறது. பாதாள முதல் ஆகாச பரியந்தம் எல்லையில்லாத ஜோதி ஸ்வரூபமாகப் பிரகாசிக்கின்ற ஸ்படிக விங்கத்துக்கு அபிஷேகம் பண்ண வேண்டும் என்று சொல்லியிருக்கிறது.

ஸ்படிக விங்கத்துக்கு ஒரு வர்ணமும் சொல்ல முடியாது. எந்த வஸ்துவை அதில் வைக்கிறோமோ அதனுடைய வர்ணத்தை அது பிரதிபலிக்கும். குணதோஷம் இல்லாதது அது. நூனம் எப்படிப் பரிசுத்தமாக இருக்கிறதோ, அப்படி அந்த ஸ்படிக விங்கம் இருக்கிறது. அதன்பின் பச்சை வில்வத்தை

வைத்தால், விங்கமே, பச்சையாகத் தோன்றும். சிவப்பான அரலியை வைத்தால் சிவப்பாகத் தோன்றும். அது நிர்விகாரமானது. பரப்பிரம்ம ஸ்வரூபம் நிர்விகாரமாக இருந்தாலும், நம்முடைய மனோபாவத்தை எப்படி வைக்கிறோமோ அப்படித் தோன்றும் என்பதற்குத் திருஷ்டாந்தமாக இந்த ஸ்படிக விங்கம் இருக்கிறது. அது எதையும் மறைக்காது. அதற்குப் பின்னால் உள்ள வஸ்துக்களையும் அதன் வழியாகப் பார்க்கலாம். பரம சுத்தமாக நிஷ்களாங்கமாக இருக்கும். நிர்குணமான பரமாத்ம வஸ்துவுக்கு அது திருஷ்டாந்தம், நினைக்கிற ரூபமாக அது தெரியும்.

மேலே சொன்ன சூலோகப்படி, அதன் சிரவில் பூரண சந்திரன் இருக்கிறது. "பூர்ணேந்து" என்று சூலோகத்தில் வருவது பூர்ண இந்து! இந்து என்றாலும் சந்திரன் என்றாலும் ஒன்றுதான். ஈசுவரன் ஜடையும், கங்கையும் கண், காது, முக்கு, கை, கால் முதலிய அவயவங்களும் கொண்ட "ஸ்கள்" ரூபத்தில் வருகிற போது அவர் மூன்றாம் பிறையை வைத்துக்கொண்டு சந்திர மெளவியாக இருக்கிறார். ரூபமே இல்லாத பரமாத்மா 'நிஷ்கள்' தத்வமாயிருக்கிறபோது, அங்கே சந்திரன், கங்கை எதுவும் இல்லை. அரூபமாயும் இல்லாமல், ஸ்வரூபமாயும் அவயங்களோடு இல்லாமல், விங்கமாக சகள - நிஷ்களமாக இருக்கிறபோது அவர் பூர்ண சந்திரனை உச்சியில் வைத்திருக்கிறார். அதிலிருந்து அமிருதமே கங்கை மாதிரிக் கொட்டுகிறது.

யோகிகள் தமது சிரக்குள் ஸஹஸ்ரார கமலத்தில் உள்ள சந்திர மண்டலத்தில், ஜ்யோதி ஸ்வரூபத்தைத் தியானம் பண்ணுவார்கள். அந்தச் சந்திர பிம்பத்திலிருந்து அமிருதம் ஒழுகும். அதனால் அவர்களுக்குப் பரமானந்தம் உண்டாகிறது. ஸமஸ்த பிரபஞ்ச ஸ்வரூபமான ஜ்யோதிர்விங்கம் குளிர்ந்தால், சூலோகமெல்லாம் குளிரும். இதனால்தான் சிவலிங்கத் சூக்கு ஓயாமல் அபிஷேகம் செய்வது. ருத்திர அபிஷேகம் செய்வது. ருத்திர அபிஷேகத்திற்கு முன்பு சூலோகமும் சூலோகம், இதை எல்லாம் அறிவுறுத்துகிறது.

ஸ்கல பிரம்மாண்டமும் சிவலிங்கம் தான். ஸ்ரீ ருத்ரத்தில் இப்படியே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஸர்வ பதார்த்தங்களும், நல்லது கெட்டது எல்லாம் சிவ ஸ்வரூபம் என்று ஸ்ரீ ருத்ரம் சொல்லுகிறது.

விங்கம் என் வட்ட வடிவமாயிருக்கிறது? வட்டமான ஸ்வரூபத்துக்குத்தான் அடி முடியில்லை! ஆதியில்லை, அந்தமுபமில்லை. மற்றவைகளுக்கு உண்டு. முக்கோணத்துக்கு சதுரத்திற்கு உண்டு. ஆதியந்தம் இல்லாதவஸ்து சிவம் என்பதை லிங்காகாரம்காட்டுகிறது.

சரியான வட்டமாக (Circle) இல்லாமல், விங்கம் நீள் வட்டமாக (Ollipse) இருக்கிறது. "பிரபஞ்சமே 'எல்லிப்டிக்'காகத்தான் இருக்கிறது. நம் சூரிய மண்டலத்தை (Solar system)" எடுத்துக்கொண்டாலும் கிரஹங்களின் அயனம் நீள்வட்டமாகத்தான் இருக்கிறது" என்று நவீன விஞ்ஞானத்தில் சொல்வதும், பிரம்மாண்டமும் "ஆவிஸ்புரத்" என்று சாஸ்திரம் சொல்லும் லிங்க ரூபத்துக்கு ரொம்ப ஒற்றுமையாக இருக்கிறது.

யாராவது பந்துவை நினைக்கிறோம். சந்தோஷமாயிருக்கிறது. ஆனால், அவருடைய உருவத்தையும் பார்த்தால்தான் சந்தோஷம் பூரணமாகின்றது. அவ்வாறே உருவற்ற சிவமும் ஒரு உருவத்தோடு வந்து அநுக்கிரகம் பண்ணினால்தான் ரொம்ப சந்தோஷமாக இருக்கும். ஞானிகளுக்கு மட்டுமே பரமாத்மஸ் வருபத்தின் நிராகார (அருவ) உண்மை புரியும். உருவத்தைப் பார்த்து அனந்தம் அநுபவிக்கிற நமக்கு உருவத்தோடு கண்டால்தான் அனந்தம் உண்டாகும். அதற்காகத்தான் உருவமற்ற பரமேசுவரன் அருவுருவமான லிங்கமானதோடு நில்லாமல், அந்த லிங்கத்துக்குள் னோயே திவ்வியரூபம் காட்டும் லிங்கோத்பவ மூர்த்தியாக இருக்கிறார். இப்படி ரூபத்தைக் காட்டினாலும், வாஸ்தவத்தில் தமக்கு அடியும் இல்லை, முடியும் இல்லை. அதாவது ஆதியும், அந்தமும் அற்ற ஆனந்த வஸ்துவே தாம் என்று உணர்த்துவதற்காக, மேலே லிங்க வட்டத்துக்குள் ஜடாழித் தூதியாமலும் கீழே அதே மாதிரித்தம் பாதம் அதற்குள் அடங்காமலும் இருப்பதாகக் காட்டுகிறார்.

அடிமுடி எல்லை இல்லாமல், அவர் ஜ்யோதி ஸ்வரூபமாக நின்றார். ஜ்யோதி ரின்கமாக, ஆகாயத்துக்கும் பூமிக்குமாக பரமசிவன் உத்பவித்த இரவே சிவராத்திரியாகும்.

அப்படி ஜோதி ஸ்வரூபமாகப் பரமேசுவரன் நின்ற பொழுது விஷ்ணு அவரது பாதத்தைப் பார்க்கப் பாதாளத்துக்குப் போனார். பூமியைக் கல்லும் ஸ்வபாவம் வராஹத்துக்குப் பூண்டு. எனவே, அந்த ரூபத்தை எடுத்துக் கொண்டார். பிரம்மா ஹம்ஸ ஸ்வரூபமானார். பட்சிக்கு பறப்பது ஸ்வபாவம். பட்சியாகப் பறந்து ஜோதிர்லிங்கத்தின் முடி தேடிப் போனார். இரண்டு பேருக்கும் தேடிப் போனவை அகப்படவில்லை. ஹம்ஸம் வந்தது. 'நான் கண்டு விட்டேன்' என்று பொய் சொல்லியது. அதனால்த் தான் பிரம்மாவுக்குப் பிரத்தியேகமாகப் பூஜை இல்லாமற் போய்விட்டது. பரிவாரமாக மட்டும் வைத்துப் பூஜை செய்வதுண்டு. புராண ஐதிஹ்யத்தில் இப்படி இருக்கிறது.

பிரம்மா ஹம்ஸரூபமாகப் போய்ப் பார்த்தும் சிவபெருமானின் சிரஸ் அகப்படவில்லை என்றும், விஷ்ணு வராஹ ரூபமாகப் போயும் பாதம் அகப்படவில்லை என்றும் சொல்வதன் தாத்பரியம் என்னவென்றால், பரமாத்மா ஆதி அந்த ஹீனமான வஸ்து என்பதுதான்; சிருஷ்டி, பரிபாலனம் எல்லாவற் றையும் கடந்த வஸ்து அது என்பதுதான். இப்படி அடிமுடி தேடி பிரம்மாவும் விஷ்ணுவும் பெற்றுமிடயாத வரையே, 'என் சாமர்த்தியத்தால் அறிய முடியும்' என்கிற அகங்காரம் இல்லாமல் அன்போடு பக்கி செய்து உருகினால், வெகு கலபத்தில் அவர் நமக்கு அகப்பட்டுவிடுவார். அன்பினாலே மிகமிக விரைவில் திருப்தி பெற்று அநுக்கிரகிப்பவர் சிவபெருமான் என்பதாலேயே, அவருக்கு 'ஆசுதோஷி' என்று பெயர் இருக்கிறது. 'ஆசுதோஷி முகர்ஜி' என்று ஒரு சீதிருத்த (reformist) முக்கியஸ்தரைச் சொல்வார்கள். 'ஆசுதோஷி' என்றாயிற்று. 'ஆசுகவி' என்றால் கேட்டவுடனே கவி பாடுகிறவர் அல்லவா? இப்படியே ஸ்மரித்த மாத்திரத்தில் சந்தோஷித்து அநுக்கிரகம் பண்ணுகிற வள்ளால்தான் ஆசுதோஷி.

சகல பிரபஞ்சமும் அடங்கியிருக்கிற லிங்க ரூபமானது ஆவிர்பவித்த சிவராத்திரி மகா சதுர்த்தசி இரவில், அவரை அப்படியே ஸ்மரித்து ஸ்மரித்து அவருக்குள் நாம் அடங்கியிருக்க வேண்டும். அதைவிட ஆனந்தம் வேறில்லை.

நன்றி: "தெய்வத்தின் குரல்"

மைக்களமு மான்மழுவும் வரதமுட ஸபயமறு
மெய்க்கரமு நாற்புயமும் விளங்குபணிக் கொடும்யணுஞ்
செக்கந்து மதிச்சடையுஞ் சேயிழையோர் பாகமுழாய்
முக்கணிறை யாங்காண முன்னின்றே யருள்புந்தான்

(கந்த புராணம் - அழியுதீடு பகல் 87)

கீத வழங்கும் யோக தரிசனம் (தொடர்ச்சி)

கீத பிறந்த குழல்

0.12 திருதொட்டினன்

திருதொட்டினன் அகங்காரத்தைப் பிரதிபலிக்கும் ஒரு குறியீடு ஆவான். அகங்காரத்தினால் குருடாக்கப் பெற்றதே ஆளுமையின் கீழ்நிலை ஆகும். அகங்காரம் உள்ளவனை அறியாமை ஆளுகின்றது. திருதொட்டினன் என்ற வார்த்தையின் அர்த்தம் இராச்சியத்தைக் கைப்பற்றிக் கொண்டவன் என்பதாகும். எனினும் அவனது இராச்சியத்தின் ஆட்சி பேரளவில் மட்டும்தான் இருந்தது. உண்மையான ஆட்சியின் ஆற்றல் அவனது அசரப்பண்புகளுள்ள புத்திரர்களிடம் இருந்தது. அந்த புத்திரர்கள் ஆசைகளின் குறியீடு. ஆசைகளினால் தொடர்ந்து ஆட்டுவிக்கப்படுவதை ஆளுமை "நான்" என்று தொடர்ந்து கூறிக்கொண்டு இருக்கும். உண்மையில் உடம்பின் உண்மையான ஆட்சியாளர் அந்த ஆசைகளாக இருக்க மனிதன் அது எனது உடம்பு அதை நான் ஆளுகிறேன் என்பான்.

0.13 சஞ்சயன்

தேரோட்டியான சஞ்சயன் குருட்டு அரசன் திருதொட்டினனின் ஆலோசகன் ஆவான். அவன் உயர்ந்த மனத்துக்கும் தாழ்ந்த மனத்துக்கும் இடையே தொடர்பை ஏற்படுத்தும் ஓர் அம்சத்தின் குறியீடு ஆவான். இந்திய தத்துவத்தில் மனதுக்கு இரண்டு நிலைகள் உண்டு. அது அசுத்தமனம். அடுத்த நிலையில் அது சுத்தமனம். சுத்தமனம் ஆசைகளுடன் கூடியது. அசுத்தமனம் ஆசைகள் அற்றது. அசுத்தமனம் திருதொட்டினன். துரியோதனனது ஆசைகளினால் கட்டுப் படுத்தப் படுவது திருதொட்டினது அகங்கார அசுத்த மனம். தூயமனம் அர்ச்சனனுக்குக் குறியீடாகும். அது ஜீவன் ஆகும். தூயமனத்துக்கும் அசுத்த மனத்துக்கும் இடையே இணைப்பை ஏற்படுத்தும் அம்சத்தின்குறியீடே சஞ்சயன்.

இரண்டு வித மனங்களுக்கும் இடையே உள்ள தொடர்பை விளக்குவது இலகுவானது அன்று. உயர்மனம் தூயதும் பற்றற்றதும் ஆகும். அவை இரண்டும் ஒரு மனதின் இரண்டு பகுதிகளே. தனது ஒளியால் எல்லாவற்றையும் தெளிவாகப் பார்க்கக் கூடியது. அசுத்தமனம் ஆசைகளின் தொடர்பால் தெளிவற்றுக் களங்கம் உற்று இருக்கின்றது. நவீன கருத்தில் நனவிலி மனம் என்று கூறுவதை அசுத்த மனத்துடன் ஒப்பிட முடியாது. உயர்மனம் ஆசையினால் அலைக்களிக்கப்படுவதில்லை.

புளோட்டினஸ் இந்த இரண்டு மனங்களையும் பற்றி மேல் வருமாறு கூறுகின்றார். தனி ஒரு ஜீவான்மா முற்றும் ஆழ்ந்து கீழே உள்ளது அன்று. சில சமயம் அது தொடர்ந்து தருக்கர்தீயாகச் செயற்படும் மட்டத்தில் உள்ளது. அது உயர் மனத்தை இருட்டிப்புச் செய்யக் கூடிய குருட்டுத் தன்மையில் எம்மை வைத்திருக்கக் கூடியது. ஆனாலும் உயர்மனம் இன்பங்களை விட்டுச் சமநிலையில் தன்னை வைத்திருக்கும் ஆற்றல் உள்ளது.

சஞ்சயன் இந்த இரண்டு மனத்துக்கும் இடையேதான் வருகின்றான். புளோட்டினஸ், ஒருவர் தன்னைக்காணத் தடையாக இருப்பது கீழ் மனம் என்பார். இரண்டு மனங்களையும் இணைக்க வேறு ஒரு வஸ்து உண்மையில் தேவைப்படாது. ஏனெனில், இரண்டு மனங்களும் ஒருமனதின் இரு பகுதிகளே ஆகும். கீழ் மனம் மேல் மனத்தை நினைக்கும்போது மேல் மனத்தின் ஒளி கீழ்மனத்துக்குப்படுகிறது. பிளேட்டோவைப் பின்பற்றி புளோட்டினஸம் அதனை "ஞாபகங்கள்" என்கின்றார். ஆனால் அவர்களால் தெளிவாக விபரிக்கப்படுவன் உண்மை, அழிகு, நற்பண்பு என்ற விழுமியங்களே ஆகும். மனச் சாட்சி என்ற வார்த்தை சுட்டுவதும் இந்த விழுமியங்களையே ஆகும். எனினும் அவ்விழுமியங்களை சமூகம், குடும்பம், இனம் என்பவற்றுடன் தொடர்புபடுத்திக் கூறும் கருத்துக்கள் வித்தியாசமானவை ஆகும்.

சஞ்சயன் திருதொட்டினனது சேவையில் உள்ளவன். ஆனால் கிருஷ்ணனிடம் நம்பிக்கை வைக்கக்கூடியவன். அதனால் அவன் திருதொட்டினனை அவனது அகங்காரத்தினை விடுத்து கிருஷ்ணனிடம் சரணடையுமாறு தொடர்ந்து கூறுகின்றான். இதனாலேதான் வியாசரின் அருள்பெற்ற சஞ்சயன் கிருஷ்ணனுக்கும் அர்ச்சனனுக்கும் இடையே நடக்கும் உரையாடலைக் கேட்டு அகங்கார ஆளுமையின் அறியாமைக்கும் ஆன்மாவின் அக அறிவுக்கும் ஒரு தொடர்பை ஏற்படுத்துபவனாக இருக்கின்றான்.

0.14 நிகழ்ச்சிகளின் கருக்கம்

இப்பொழுது கீதை உபதேசிக்கப்பெற்ற குழ்நிலை நிகழ்ச்சிகளைச் சுருக்கி ஒரு வடிவத்துக்குள் கொண்டு வர முடியும். ஆதியில் தான் இருந்த தெய்வத்தன் மையை விடுத்து ஆன்மா ஓர் ஆளுமையில் பற்றுவைத்து எதிர் - எதிர் சக்திகளால் உருவான உலகில் வாழவருகின்றது. இந்த இரு சக்திகளுக்கும்

மாட அளந்த முவழகள்

1. முகவரை

திருவாசகத்தில் உள்ள ஜம்பத்தொரு தலைப்புக்களில் முப்பத்தெந்தாவது தலைப்பு அச்சப்பத்தாகும். அந்தப் பத்துப் பாடல்கள் ஒவ்வொன்றிலும் இறுதி அடியில் வரும் தொடர் “அம்ம நாம் அஞ்சமாறே” என்பதாகும். இந்தப் பதிகத்தின் உட்பொருள் “ஆனந்தம் உறுதல்” எனக் காணப்பெறுகிறது. இந்தப் பத்துப் பாடல்களிலும் மனிவாசகர் தான் யாருக்கு அல்லது எதற்குப் பயப்படமாட்டார் என்பதையும் யாருக்கு அல்லது எதற்குப் பயப்படுவார் என்பதையும் கூறுகின்றார். இப்பதிகத்தின் உட்பொருள் ஆனந்தம் உறுதல் என்பதனால் இங்கு மனிவாசகரின் மனநிலை ஞானத்தினால் அறியப்பெறும் பொருளாகிய நோயத்தில் ஒன்றுபட்டு அதன் இன்பத்தை அனுபவிப்பதாகும். ஆனால் பயப்படுகின்ற ஒருவர் அதேவேளை இன்பம் அனுபவிப்பது சாத்தியமா என்ற வினா எழுவது இயல்பே.

2. முரண்பாடு

ஆனந்தம் உறுதலும் பயப்படுதலும் ஒருவருக்கு ஒரேவேளையில் இருக்க முடியாது. அந்த இரண்டு நிலைகளையும் கூர்ந்து அவதானித்தால் அவ்வாறு கூறுவதில் முரண்பாடு உள்ளமை தெரியவரும். இந்த முரண்பாடு உண்மையானது என்றால் இந்தப் பதிகத்தில் ஏதோ குறைபடி நேர்ந்திருக்க வேண்டும் என்றே முடிவுக்ட்ட வேண்டி வரும். அப்படியல்லாமல் இந்த முரண்பாடு வெளித்தோற்றத்தில் மட்டுமே உண்டு, உண்மையில் அங்கே முரண்பாடு இல்லை என்றால் வெளித்தோற்றத்தில் உள்ள அந்த முரண்பாட்டை விடுவித்து உண்மையைக் கண்டுகொள்ள வேண்டும்.

3. அஞ்சுதலும் சூனந்தம் உறுதலும்

அஞ்சுதல் என்பது பயப்படுதல் என்ப்பொருள் படும். உலகில் உள்ள எல்லா மனிதர்களுமே பயம் உள்ளவர்களாகவே இருக்கின்றார்கள். துளியும் பயம் இல்லாத ஒரு மனிதனை இந்த உலகத்தில் காண்பது மிக மிக அருமை. பயம் என்று தனியான ஒரு விடயம் இருக்கின்றதா என்றால் அப்படி ஒரு விடயம் இல்லை என்பதே உண்மை ஆகும். வேறு ஏதாவதுடன் சேர்ந்தே ஒருவருக்குப் பயம் ஏற்படமுடியும். வாழ்க்கையில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட பலவிடயங்கள் ஒருவரைப் பயத்தில் சேர்த்து வைக்கின்றன. வேலை போய்விடுமோ, எதிர்காலத்தில் போதிய அளவு பணம் இல்லாமல் போய்விடுமோ, நோய்வாய்ப்பட்டு விடுவோமா, வாழ்க்கையில் எதையும் சாதிக்காமல் போய்விடுவோமா, சமூக கௌரவம் குறைந்துவிடுமா என்றவாறு ஒருவருக்குப் பலவிடயங்கள் பயத்தை ஏற்படுத்துகின்றன. ஆஞ்சுக்கு ஆள் வெவ்வேறு விடயங்கள் பயத்தை ஏற்படுத்தினாலும் எல்லோருக்குமே பயம்

உண்டு. பயங்கள் எல்லாவற்றுள்ளும் மிகக் கொடியது மரணபயம் ஆகும். பலர் மரணம் அடைவதை நாம் நேரில் காண்கின்றோம். அதனை நாம் எங்களோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்து நாமும் ஒருநாள் இறந்து விடுவோமே என்று கற்பனை செய்து பயப்படுகின்றோம். மற்றவர்களின் மரணம் நடந்து முடிந்த ஒரு நிகழ்ச்சி. அது ஒரு இறந்தகால நிகழ்ச்சி. அந்திகழ்ச்சி எமக்கு ஓர் அறிவைத் தருகிறது. அதனை வைத்து எதிர்காலத்தில் நாமும் இறந்துவிடுவோம் என்று பயப்படுகின்றோம். ஆனால் இந்தக் கணத்தில் எமக்கு இறப்பு இல்லாமையால் உண்மையில் எமக்குப் பயம் இருக்கத் தேவை இல்லை. எனவே எயது இறந்தகால எண்ணங்களை எதிர்காலத்தில் வைத்துப் பார்க்கும் போது பயம் தோன்றுகிறது. இதனால் பயம் ஓர் எண்ணத்தின் கற்பனையே ஆகும். அது புலன்களின் எல்லைக்குள் மட்டுமே தோன்றும்.

ஆனந்தம் என்ற வார்த்தை பேரின்பம் எனப்படும். நாம் இன்பங்களைப் புலன்களினால் பெற்று அனுபவிக் கலாம். இந்த இன்பங்களை மகிழ்ச்சி, சந்தோசம் என்ற வார்த்தைகளினாலும் குறிக்கப்பெறுவதைக் காண்கின்றோம். இதனாலேயே இன்பங்கள் எல்லாவற்றையும் விட ஆனந்தம் மேம்பட்டது என்பதைக் குறிக்க அதனைப் பேரின்பம் என அழைக்கப்பெறுகின்றது. பேரின்பம் எதனையும் சாராதது; நிகழ்காலத்தில் அனுபவிக்கப்பெறுவது; கற்பனையினால் உருவாக்க முடியாதது; மனதை முற்றும் அமைதியில் வைத்தி ருக்கக் கூடியது; எண்ண அலைகளைத் தோற்றுவிக் காதது.

எனவே பயம், ஆனந்தம் என்ற இரண்டு நிலைகளும் ஒன்றுக்கொன்று முரண்பாடானவை ஆகும். ஒன்று இருக்கும் வேளையில் ஒருவரிடம் மற்றதும் இருக்க வாய்ப்பில்லை. ஆகலால் அஞ்சம்போது ஆனந்தம் உறுகின்றேன் என்பது முற்றும் முரண்பாடுள்ள ஒரு கற்றாகும்.

4. அச்சப்பத்தின் அமைப்பு

அச்சப்பத்தில் உள்ள ஒவ்வொரு பாடலிலும் முதலாவது அடியில் மனிவாசகப் பெருந்தகை தான் அஞ்சமாட்டேன் எனக்கூறும் விடயங்களையும் ஏனைய மூன்று அடிகளிலும் தாம் அஞ்சகின்ற விடயத்தையும் அமைத்துப் பாடியிருப்பதைக் காணலாம். மிகவும் கூர்ந்து நோக்கினால் பத்துப் பாடல்களிலும் உள்ள முதலாவது அடியில் தான் “அஞ்சேன்” என்று கூறும் பல விடயங்கள் இருப்பதை அவதானிக்கலாம். அத்துடன் அவற்றைத் தன்மை ஒருமையில் “நான்” அஞ்சேன் என்று அவர் கூறுவதைக் காணலாம். அதேவேளை ஒவ்வொரு பாடலிலும் உள்ள

எனைய மூன்று அடிகளினாலும் திருவடி அடைதல் என்ற ஒரு விடயம் மட்டுமே திரும்பத்திரும்பக் கூறப்பெற்றிருப்பதைக் காணலாம். அத்துடன் அங்கே மனிவாசகப் பெருந்தகை “நான்” என்று தன்மை ஒருமையில் கூறாது “நாம்” என்று உள்பாட்டுப் பன்மையில் கூறியிருப்பதையும் காணலாம்.

5. மனிவாசகர் அஞ்சாதன

மனிவாசகப் பெருந்தகை அச்சப்பத்தில் உள்ள ஒவ்வொரு பாடலின் முதல் அடியிலும் இவ்விரண்டு விடயங்களைக் கூறி அவற்றுக்குத் தான் அஞ்சேன் என்கின்றார். அவையாவும் ஆன்மிக நாட்டமுள்ள உலகத்தவர் அஞ்சவேண்டிய விடயங்களே ஆகும். அவர் தான் அவற்றுக்கு அஞ்சமாட்டேன் என்று கூறுவதில் இருந்து அந்த அஞ்சகின்ற நிலையை அவர் கடந்து விட்டார் என்பதை உனர் முடிகிறது. உலக எண்ணங்களும், உடலையே தான் என்று எண்ணுகின்ற எண்ணங்களும் இல்லாத, உடல் பிரக்ஞஞையத் தான் கடந்துவிட்டமையை அவர் அங்கு கூறுவதைக் காணலாம்.

5.1 புற்றில்வாள் அரவும் அஞ்சேன்

முதலாவது பாடலின் முதலாவது அடியினால் அவர் தான் அஞ்சமாட்டேன் எனக் கூறும் விடயங்கள் இரண்டாகும். அவை “புற்றில் வாள் அரவு”, “பொய்யர் தம் மெய்” என்பன ஆகும்.

“புற்றில் வாள் அரவு” என்ற தொடரின் வெளிப் படையான கருத்துப் புற்றில் ஒளிவீசிக் கொண்டிருக்கும் பாம்பு என்பதாகும். அது புற்றில் இருக்கின்றது என்றால் பயப்பட வேண்டியது இல்லையே! எனவே அது ஒளி வீசிக் கொண்டிருந்ததை மனிவாசகர் முன்கூட்டியே பார்த்துவிட்டார் அல்லவா? இங்கு அரவு என்ற வார்த்தை ஒரு குறியீடாகும். அது குண்டலினி சக்தியைக் குறிக்கும் வார்த்தை ஆகும். ஆன்மிக நாட்டம் உள்ளவர் குண்டலினி சக்தியைப் பற்றிய விபரங்களை அறியும் போது அதனால் வரக்கூடிய பலவாறான அபாயங்களைப் பற்றியும் அறிய வருகின்றார். குண்டலி சக்தியின் இருப்பிடம் மூலாதாரம் ஆகும். அதனைச் சுழுமுனை மார்க்கமாக மேலேற்றிச் சென்று சகல்ரதளத்தை அடைந்தாலே தான் அதனால் வரும் பயனைப் பெறலாம். அப்போது அது அமிர்தமாக உடலெங்கும் பரவிப்பாய்ந்து பேரின் பத்தை விளைவிக்கும். அந்த நிலையை அடையும் வரை ஆன்மசாதகன் வழியில் என்ன சம்பவிக்குமோ என்று பயப்படுவான். பேரின்ப நிலையை எட்டிவிட்டால் பின்பு மூலாதாரத்தில் ஒளிவீசிக் கொண்டிருக்கும் அந்தப் பாம்புக்குப் பயப்படத்தேவையில்லை. அதற்கு முன்பு அது அங்கே ஒளிவீசிக் கொண்டிருக்காது. இதனையே மனிவாசகர் “புற்றில் வாள் அரவும் அஞ்சேன்” என்பதனால் குறிப்பிடுகின்றார்.

முதலாவது பாடலின் முதலாவது அடியிலுள்ள இரண்டாவது விடயம் “பொய்யர்தம் மெய்”

என்பதாகும். “பொய்” என்பது நிலையில்லாதவற்றை நிலையானவை என என்னி மயங்கி அவற்றில் அகப்பட்டுத் தவிப்பதைக் குறிக்கும். நிலையில்லாத உலகத்தையும் உடம்பையும் நிலையானவை என்று எண்ணுவதே அந்தப் பொய் ஆகும். உலகத்தவர் அவற்றையே மெய்யென்று நம்பி வாழ்க்கை நடத்துவார். ஆனால் தேகதர்மத்தைக் கடந்து நாதாந்தத்தில் நிலையான பேரின்பத்தை அனுபவித்து அதில் திளைத்திருப்பவர் “பொய்யர் தம் மெய்க்கு” அஞ்சவேண்டியது இல்லை. ஏனெனில் மனிவாசகர் பொய்யை மெய்யென்றிருந்த மயக்க நிலையில் இருந்து விடுபட்டுப் பேரின்ப நிலையை அடைந்துவிட்டார் ஆதவினால் ஆகும்.

5.2 வேட்கை வந்தால் வெருவரேன்; வினைக்கடல் கொள்ளும் அஞ்சேன்

அச்சப்பத்தின் இரண்டாவது பாடலின் முதலாவது அடியின் மூலம் மேலும் இரண்டு விடயங்களுக்குத் தான் பயப்படமாட்டேன் என்பதை மனிவாசகப் பெருந்தகை கூறுகின்றார். அவரோ ஆசைகளைக் கடந்த ஞானி அந்த ஞானத்தால் வினைக்கடலைப் பொக்கியவர் ஆவர்.

“வேட்கை வந்தால் வெருவரேன்” என்ற வாக்கி யத்தில் “வந்தால்” என்ற வார்த்தையின் மூலம் தனக்கு வேட்கை வரமாட்டாது என்பதையே தெரிவிக்கின்றார். அப்படி இல்லை என்று அது வந்தாலும் தான் அதற்குப் பயப்படப்போவதில்லை என்பதை இதனால் அவர் தெரிவிக்கின்றார். நாம் எல்லாம் ஆசைப்படும் போது நாம் ஆசைப்பட்டுக்கொண்டிருக்கின்றோம் என்பதை உணருவதில்லை. அதாவது நாம் வேறு எமது ஆசை வேறு என்பதை ஒருபோதும் உணருவதில்லை. அப்போது நாமே அந்த ஆசையாக மாறிவிடுகின்றோம். இதனாலே தான் நாம் ஆசைப்படுகின்றோம் என்பதை உணரமுடியாமல் இருக்கின்றது. மனிவாசகப் பெருந்தகையோ தான்வேறு தனது ஆசைவேறு என்று உணர்ந்தவர். அப்படி எதிர்பாராத விதமாக ஆசை வந்தாலும் அதனைத் தன்னில் இருந்து வேறாக்கிக் காணும் ஞானம் அவரிடம் உண்டு. அவ்வேளை அவர் தான் ஆசைப்படுகிறேன் என்பதை உணர அந்த ஆசை அவரைவிட்டு விலக்கிவிடும். இதனாலேதான் அவர் ஆசை வந்தாலும் தான் பயப்படமாட்டேன் என்பதை “வேட்கை வந்தால் வெருவரேன்” என்ற வாக்கியத்தி னால் அறியத்தருகின்றார்.

“வினைக்கடல் கொள்ளும் அஞ்சேன்” என்பது அடுத்த விடயம் ஆகும். ஞானிகள் தமது ஞானத்தினால் வினைக்கடலைப் பொக்கி விடுவதால் அவர்களுக்கு நல்வினை தீவினைப் பயன்கள் வந்து அடைவதில்லை. ஆசைவந்தால் அவையும் வரக்கூடுமெனில் ஞானி அந்த ஆசை என்ற வினையையும் அதனால் வரக்கூடிய பயன்களையும் தன்னில் வேறாக அறிய அவை தான் விலக்கிவிடும். ஆசையும், வினைகளும் உடல் சம்பந்தம் ஆனவை ஆகும். உடல் பிரக்ஞஞையைக் கடந்த மனிவாசகர் அவற்றுக்கு அஞ்சவேண்டியது இல்லை.

5.3 வன்புலால் வேலும் வளைக்கையார் கடைக் கண்ணும்

மூன்றாவது பாடலின் முதலாவது அடியில் மணிவாசகப்பெருந்தகை மேலும் இரண்டு விடயங்களுக்குத் தான் அஞ்சமாட்டேன் என்பதை எமக்கு அறியத் தருகின்றார். அவையாவன “வன்புலால் வேல்”, “வளைக்கையார் கடைக்கண்” என்பன ஆகும்.

“வன்புலால் வேலும் அஞ்சேன்” என்ற வாக்கியத் துக்கான வெளிப்படையான அர்த்தம் வலிய புலால் மணம் வீசுகின்ற வேல் ஆயுதத்துக்கும் அஞ்சமாட்டேன் என்பதாகும். ஆன்மிக நாட்டமுள்ள ஒருவனுக்கும் வேலாயுதத்துக்கும் பெரிய சம்பந்தம் இருப்பதாகத் தோன்றவில்லை. ஆன்மிகத்தில் வேல் ஞானத்தைக் குறிக்கும் ஒரு குறியீடு ஆகும். எனவே “வன்புலால் வேல் என்பது உடலோடு தொடர்புள்ள ஞானத்தைக் குறிக்கும். மறுவார்த்தைகளில் குறினால் அது உலக அறிவு அல்லது பாசஞானம் ஆகும். மணிவாசகப் பெருந்தகையோ “கற்பனவும் இனி அமையும்” என்று உலகக் கல்வி தனக்கு இனித்தேவை இல்லை என முடிவு கட்டியவராவர். அந்த அறிவுக்கே தான் பயப்படமாட்டேன் என்பதை “வன்புலால் வேலும் அஞ்சேன்” என்ற வாக்கியத்தி னால் குறிப்பிடுகின்றார்.

“வளைக்கையார் கடைக்கண் அஞ்சேன்” என்பது அதெத் திடயம் ஆகும். உலகத்தோடும், உடலோடும் ஒருவரைப் பின்து வைக்கக் கூடியது பெண் ஆசை ஆகும். அவர்களுடைய கண் வலைக்குள் தான் சிக்கமாட்டேன் என்ற மனநூதி சிற்றினபத்தை விடப் பேரின்பம் பல மடங்கு மேலானது என அவர் உணர்ந்து கொண்டமையால் பெற்றதாகும். எனவே அந்தச் சிற்றினபத்தைப் பேரின்பம் அடைந்தபின் அடைய வேண்டிய தேவை இல்லை என்பதை விளக்க அவர் “வளைக்கையார் கடைக்கண் அஞ்சேன்” என்றார்.

5.4 கிளியனார் கிளவியும் அவர்கிறிமுறுவலும்

மணிவாசகப் பெருந்தகை முன்பு போலவே நாள்காவது பாடலின் முதலாவது அடியிலும் மேலும் தான் பயப்படாத இரண்டு விடயங்களைக் குறிப்பிடுகின்றார். ஒன்று “கிளியனார் கிளவி”, மற்றது “அவர்கிறிமுறுவல்” ஆகும்.

“கிளியனார் கிளவி” என்ற தொடரின் பொருள் கிளிபோன்ற பெண்களினது வார்த்தை என்பதாகும். கிளி இனிமையாகப் பேசக்கூடியது. அதன் பேச்சுச் செவிக்கு இன்பம் பயப்படு. அது காதினால் கேட்டு அனுபவிக்கப்பெறுவது. அதுபோலப் பெண்களின் பேச்சும் இனிமைதரக்கூடியது. மேலும் அது காது என்ற புலன்கருவியோடு தொடர்புடையது. பேரின்பம் பெற்ற மணிவாசக ஞானி புலன்கடந்த நிலையை அடைந்தவராதலால் அப்படிப்பட்ட பேச்சு இன்பத் துக்குப் பயப்படமாட்டேன் என்பதைக் “கிளியனார் கிளவி அஞ்சேன்” என்றார்.

பெண்களது புன்முறுவல் கண் என்ற புலன்கருவிக்கு ஊடாக இன்பம் தருவது. அது ஆரம்பத்தில் இன்பம் தருவது போலத் தோன்றினாலும் உலக வாழ்க்கையில்

சிக்க வைத்து இறுதியில் துன்பமாகவே மாறக்கூடியது. இதனாலேயே மணிவாசகர் “அவர்கிறி முறுவல் அஞ்சேன்” என்றார்.

திருவள்ளுவர் “கண்டு கேட்டு உண்டு உயிர்த்து உற்று அறியும் ஜம்புலனும் ஒண்டொடிகண்ணே உள்” என்றார். மணிவாசகர் இப்பாடலில் கேட்டல், பார்த்தல் ஆகிய இரு புலன்களை மட்டும் காட்டி ஏனைய மூன்று புலன்களையும் உய்த்து உணர வைத்துள்ளார். எனவே புலன்களால் வரக்கூடிய பயங்களுக்கு புலன் கடந்த நிலையிலுள்ள மணிவாசகர் அஞ்சவேண்டியது இல்லையே.

5.5 பினியெலாம் வருதலும் பிறப்பினோடு கிறப்பும்

“பினி எல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து வந்தாலும், பிறப்பும் இறப்பும் மாறி மாறித் தொடர்ந்து வந்தாலும் அஞ்சமாட்டேன்” என்பதை மணிவாசகர் தனது ஜந்தாவது பாடலின் முதலாவது அடியில் குறிப்பிடுகின்றார். எத்தனை பினிகள் என்றாலும் அவை உடல் நோய்களாகவோ உள்நோய்களாகவோ தான் இருக்கும். உயிர் உடலோடு சேர்ந்து இருக்கும் வரை ஒருவர் உடலோடு சேர்த்தே தன்னை இனக்கண்டு கொள்வார். ஞானி ஒருவர் தன்னை ஒருபோதும் உடலோடு இனங்கண்டு கொள்வதில்லை. அதனால் அவர் எல்லாவிதமான பினிகளும் ஒன்று சேர்ந்து உடலைத்தாக்கினாலும் அவற்றுக்கு அஞ்சவேண்டியதில்லை. அதனாலேதான் மாணிக்கவாசகர் “பினியெலாம் வரினும் அஞ்சேன்” என்றார்.

நாம் இறைவனை அடைவதற்காகவே அவன் எமக்கு உடம்பைத் தந்துள்ளான். அந்த உடம்பைப் பயன்படுத்தி இறைவனை அடைந்துவிட்டால் பின்பு அந்த உடல் இருந்தாலென்ன இல்லாவிட்டாலென்ன, ஞானிக்கு இரண்டும் ஒன்றே. பினிகள் எல்லாவற்றுக்கும் காரணமாக உள்ள பெரும்பினி பிறவிப்பினி ஆகும். இறவா நிலை எய்திய மாணிக்கவா சகருக்கு இறப்பும் பிறப்பும் இனி இறைவன் கொடுக்க வேண்டிய தேவை இல்லை. அப்படி அதன் பின்பும் இறைவன் இறப்புப் பிறப்புக்களைக் கொடுத்தாலும் தான்வேறு தனது உடல்வேறு என்றுணர்ந்த மணிவாசகர் அவற்றால் அஞ்சவதற்கு எதுவும் இல்லை.

5.6 வாஞ்சலாம் எரியும் வரைபுரண்டுதேலும்

“வாஞ்சலாம் எரி” என்ற தொடர் ஒளிவீசுகின்ற தீ என்பதையும் “வரைபுரண்டுதேல்” என்ற தொடர் மலை புரஞ்சலையும் குறிக்கும். இது மேலெழுந் தவாரியான கருத்தே அன்றி ஆழ்ந்த அர்த்தம் அதுவன்று. ஒளி வீசுகின்ற தீ என்பது குண்டலினி ஒளிவீசுக்கொண்டு தீபோன்று அமைந்து உடலில் உள்ள அகத்தங்களை எல்லாம் எரித்து உடலைத் தெய்வீக உடலாகவும் தெய்வம் தங்கிமினிரும் கோயிலாகவும் மாற்றும். அச்செயல் சாதகன் ஒருவனுக்குக் குறிப்பிட்ட ஒரு கால அளவுவரை

உடலைத் தகித்துக்கொண்டு அவனுக்குப் பயத்தை ஏற்படுத்தும். அந்தக்கால் அளவைக்கடந்தவருக்கு அதுவே மயிர்கால் தோறும் பாயும் அழுதமாக மாறும். இதனாலேயே மணிவாசகர் “வாளுலாம் எரியும் அஞ்சேன்” என்றார்.

வரைபுரண்டிடுதல் என்பது குண்டலினி உடலை அக்குவேறு ஆணிவேறாகப் புரட்டி மாற்றியமைக்கும் செயலைக் குறிக்கும். அதனை ஒரு சிறிய குடிசைக்குள் மிகப்பெரிய யானை புகுவதை உதாரண முகத்தால் விளக்குவர். அது சாதகனுக்குப் பயத்தை ஏற்படுத்தக்கூடும். உடல் மடைமாற்றம் பெற்றுத் தெய்வீகமானதும் அப்படிப் புரள்வதை நினைந்து அஞ்சவேண்டியதில்லை என்பதை “வரைபுரண்டிடுதல் அஞ்சேன்” என்றார் மணிவாசகர்.

5.7 தகைவிலாப் பழியும் முன்னம் சாதலும்

“தகைவிலாப் பழி” என்ற தொடர் தடுக்க முடியாத பழி என்ற பொருளைத் தரும். துணையான சுற்றங்கள் அத்தனையும் துறந்தொழிந்த மணிவாசகரை நாட்டார் பழித்து நகை செய்கின்றனர். சுற்றத்தாரை விட்டொழித்து, சமய நெறிகள் அநுட்டானங்களை விட்டொழித்து முதலானவற் றாஸ் மணிவாசகர் தடுக்கமுடியாத பழிக்கு ஆளாகிவிட்டார். ஆனால் அவரோ அவற்றைப் பொருட்படுத்தாமல் வீடுபேறு எய்திவிட்டார். அதனாலேயே அவர் “தகைவிலாப் பழியும் அஞ்சேன்” என்றார்.

“சாதலை முன்னம் அஞ்சேன்” என்பது சாகும் நிலையை முன்கூட்டி நினைப்பதால் வரும் பயத்துக்குத் தான் இடமளிக்காதிருக்கின்றார் என்பதைக் குறிக்கும். ஒருவர் தான் செத்துக்கொண்டு இருக்கும் போது தான் அப்படிச் செத்துக் கொண்டிருப்பதை உணருவதில்லை. நாம் எல்லோருமே என்றும் செத்துக் கொண்டுதான் இருக்கின்றோம். அந்தச் செய்முறை முடிந்ததும் மற்றவர்களே நாம் இறந்துவிட்டோம் என்பதைக் கூறுவர். மரணத்துக்குப் பயம் ஏற்படுவது அதனை முன்கூட்டி யே நினைப்பதனால் ஆகும். சாகும் போது யாரும் பயப்படுவது இல்லை என்பதனால் ஏன் ஒருவர் முன் கூட்டியே நினைக்கவே வேண்டும். உண்மையில் ஒருவர் தன்வாழ்நாளில் தான் பெற்ற புகழ், பட்டம், பதவி, செல்வம், சொத்து முதலானவை எல்லாம் தனது என்றே எப்போதும் எண்ணுவார். மரணத்தை முன்கூட்டி யே நினைப்பது என்றால் அவை எல்லாம் முடியப்போகின்றனவே என்ற உணர்வு வரும். அந்த உணர்வே ஒருவருக்குப் பயத்தை உண்டாக்குகின்றது. நான், எனது என்ற எல்லாவற்றையும் இழுந்த ஞானிக்கு அவை இல்லாததனால் மரணத்தை முன்கூட்டி நினைப்பதால் பயம் வருவதில்லை. இந்த மாதிரி மரணத்தை மணிவாசகர் தான் ஒழித்து விட்டதைத் திருவாசகத்தில் பல இடங்களில் கூறியிருக்கின்றார்.

உதாரணத்திற்காக “ஊன் கெட்டு உயிர் கெட்டு உணர்வு கெட்டு என்னளும் போய் நான் கெட்டவா பாடித் தெள்ளேனம் கொட்டாமோ” என்ற திருத்தெள்ளேனத்தில் உள்ள அடிகளைக் காட்டலாம். எனவே மணிவாசகர் இவற்றுக்கு முன்கூட்டியே செத்துவிட்டார். ஆதலால் “சாதலை முன்னம் அஞ்சேன்” என்றார்.

5.8 தறிசெறிகளிலும் தழுவ்விழி உழுவையும்

“தறி செறி களிலு” என்னும் தொடர் கட்டுத்தெறியை அறுக்கின்ற யானை எனப்பொருள் தரும். “தழுவ்விழி உழுவை” என்ற தொடர் நெருப்பைப் போன்று ஒளிரும் கண்களை உடைய புலி என்ற பொருளைத்தரும்.

யானையைப் பஞ்சப் புலன்களுக்கு உவமையாகக் கூறுவது ஆன்மீக மரபு. மதம் பிடித்த யானையைக் கட்டிவைத்தால் அது தன்னைக் கட்டி வைத்துள்ள தறியை அறுத்துத் தனக்கும் மற்றவர்களுக்கும் தீமை விளைவிக்கும். அதுபோலவே மேய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்ற ஜூந்து புலன் கருவிகளும் தமது எண்ணப்படி உலக சுகங்களை அனுபவிப்பன. “மாறுபட்டு அஞ்சென்னை வஞ்சிப்ப” என்பது போன்று புலன்கள் தமது எண்ணப்படி நடப்பதைப் பல இடங்களில் மணிவாசகர் தனது திருவாசகத்தில் கூறுவதைக் காணலாம். அவர் அவை வஞ்சிப்பதை வஞ்சிக்கும் வேளையிலேயே உணர்ந்து அவற்றைக் கட்டிவைத்து வெற்றி கொண்டவர். ஆதலால் தான் அவற்றுக்கு அஞ்சமாட்டேன் என்றார்.

மனம் புலன்களைத் தொடர்ந்து அவற்றின் வழி பின்செல்லும் இயல்பினது. மனத்தைத் தடுத்து நிறுத்திவிட்டால் புலன்கள் தாமாகத் திரியக்கூடியன் அல்ல. மனம் நெருப்புப் பற்றி எரிவது போல ஒன்று மாறி ஒன்றாக எல்லாவற்றின் மீதும் பாய்ந்து கொண்டிருக்கும் நிலையினை “தழுவ்விழி உழுவை” என்ற தொடரினால் குறிக்கப் பெறுகின்றது. மணிவாசகர் மனம் இறக்கும் நிலை கைவரப் பெற்றவர். ஆகையால் “தழுவ்விழி உழுவை அஞ்சேன்” என்றார்.

5.9 மஞ்சலாம் உருரும் மன்னரோடுவறவும்

“மஞ்சலாம் உருரும்” என்ற தொடர் மேகத்தில் தோன்றிச் செல்லும் இடியேற்றினுக்கும் எனப் பொருள் தரும். யோக நெறியில் சாதனை முதிரும் போது ஒருவரிடத்தே தச நாதங்கள் உதிக்கும். அந்தப் பக்து நாதங்களில் ஒன்றே இடியோசை ஆகும். இதற்குச் சான்றாக உள்ள திருமந்திரப் பாடல் மேல்வருமாறு:

மணிக்டல் யானை வார்குழல் மேகம்
அணிவண்டுதும்பி வளை பேரிகையாழ்
தணிந்தெழு நாதங்கள் பத்தும்
பணிந்தவர்க்கல்லது பார்க்கவொண்ணாதே

எனவே இப்பத்து ஒசைகளையும் அனுபவித்து யோக நெறியைக் கடந்து ஞானம் கைவரப் பெற்ற மனிவாசகர் அந்த இடி யோசைக்குப் பயப்படவேண்டியது இல்லையே.

“மன்னரோடு உறவு” என்ற தொடர் அரசர்கள் அல்லது தலைவர்களோடு கொள்ளும் உறவாகும். அவர்களது உறவை நாடினால் பல உலக நலன்களைப் பெற்றுக்கொள்ளலாம் என்பது உண்மை. ஆனால் அந்த உறவு எப்போதும் பயத்தைத் தரக்கூடியது. இதனாலேயே திருவள்ளுவர் “அகலாது அனுகாது தீய்க்காய்வார் போல்” ஓழுகவேண்டியது மன்னரோடு உள்ள உறவு என்பார். ஆசைகளற்ற ஞானியான மனிவாசகருக்கு உலக நலன்கள் எவ்வயும் தேவை யில்லை. எனவே அவர் அப்படியான அரசர்களோடு உறவு கொள்ளவேண்டிய தேவையே இல்லாதவர். இதனாலேயே அவர் “மன்னரோடு உறவும் அஞ்சேன்” என்றார்.

5.10 கோணிலா வாரியும் கூற்றுவன் சீற்றறமும்

“கோணிலா வாளி” என்ற தொடர் வளைதல் இல்லாத அம்பு எனப் பொருள்தரும். “கூற்றுவன் சீற்றம்” என்பது உயிரையும் உடலையும் கூறு செய்யும் மரண தேவனின் கடும்கோபம் எனப் பொருள்தரும்.

அம்பு என்பதனால் ஆயுதங்களால் வரும் செயற்கை மரணத்துக்கும் கூற்றுவன் என்பதால் இயற்கையாக வரும் மரணத்துக்கும் தான் பயப்படப் போவதில்லையென அச்சப்பத்தின் இறுதிப்பாடவில் மனிவாசகர் தெரிவிக்கின்றார். மரணத்தைக் கடந்த வருக்கு மரண பயம் இல்லை என்பது கூறவும் வேண்டுமோ.

மனிவாசகர் அச்சப்பத்தின் ஒவ்வொரு பாடலின் முதல் பத்து அடிகளினாலும் இருபது விடயங்களைக் கூறித்தான் அவற்றுக்குப் பயப்படப்போவதில்லை என்கிறார். ஆன்மீக சாதனையில் ஈடுபடும் ஒருவருக்கு உடலோடு கூடிய உலக வாழ்வில் வரக்கூடிய இருபது விதமான பயங்களைக் கூறி அவற்றுக்குத் தான் பயப்படமாட்டேன் என்பதைக் கூறுமுகத்தால் உலகத்தார் பயப்படவேண்டாத இவற்றுக்குத்தான் பயப்படுகிறார்கள் என எம்மை உணரவைக்கின்றார். இருபது முக்கிய பயங்களைப் பட்டியலிட்டுக் கூறி மேலும் எழுக்கூடிய எல்லாவிதமான பயங்களையும் எம்மை ஊகித்து உணரவைக்கின்றார்.

6.0 திருவடியின் பயனைப் பெறாதவர்கள்

அச்சப்பத்தில் உள்ள பத்துப் பாடல்களினதும் முதலாவது அடிகளினால் இருபது விடயங்களைக் கூறி அவற்றுக்குத்தான் பயப்படமாட்டேன் என மனிவாசகர் தெரிவித்திருந்தவற்றை இதுவரை கண்டோம். இனி அந்தப் பத்துப் பாடல்கள்

ஒவ்வொன்றினதும் மும்முன்று அடிகளினால் அவர் தெரிவிப்பதைக் காணலாம்.

மனிவாசகர் இந்த முப்பது அடிகளைக் கொண்டும் கூறுவது ஒரே ஒரு விடயம் என்பதே மிகவும் வியப்பைத் தரும் அம்சமாகும். அது திருவடியின் பயனை அனுபவிக்காதவர்களைக் கண்டுதான் எவ்வளவு அதிகம் பயப்படுவேன் என்பதாகும். மனிவாசகர் திருவடிக்கு அவ்வளவு முக்கியத்துவம் கொடுத்து இருப்பதனால் அவர் குறிப்பிடும் அத்திருவடியின் தன்மையை இவ்விடத்தில் அறிந்துகொள்வது நலம்.

6.1 திருவடி

உருவான இறைவனுக்குத் திருவடி அவ்வுருவத்தின் கீழே உள்ள பாதங்களாகும். அருவமான இறைவனது திருவடி பிரபஞ்சம் எங்கும் உள்ளது. அப்படியான திருவடி ஒருமனிதனின் தலையிலேதான் உள்ளது. எண்ணங்கள் உருவங்களை நினைக்கும் போது உருவத்திருவடியையும் அவ்வெண்ணங்களே அகண்டமாகவும் அருவமாகவும் அமையும்போது அருவத் திருவடியையும் குறிக்கும். உடலின் பிரக்ஞஞையீடுத்து ஆறு ஆதாரங்களையும் கடந்து சக்ஸர் தளத்தில் அகண்டமான அருவச்சிந்தனையில் மூழ்கித் துவாதசாந்த வெளியில் ஆன்மா சிவத்துடன் கூடி இருப்பதையே மனிவாசகர் குறிப்பிடுகின்றார். எனவே அந்தத் திருவடி ஒருவரின் தலையிலேதான் உள்ளது. இதனைத் திருமூலர் அடிதலை அறியும் திறன் கூறல் என்ற பகுதியில் பல பாடல்களைக் கொண்டு விளக்கி உள்ளார். அதற்குச் சான்றாக ஒரு பாடலை இங்கே அவதாரிக்கலாம்.

தலையடி யாவதற்கியார் காயத்தில்

தலையடி உச்சியில் உள்ளது மூலம்

தலையடி யான அறிவை அறிந்தோர்

தலையடி யாகவே தானிருந்தாரே.

இப்பாடலின் பொருளையும் இவ்விடத்தில் அறிந்து கொள்ளலாம். தேகத்தில் தலையை அடிப்பாகம் என்பதை அறிய மாட்டார்கள். அத்தகைய அடிப்பாகமான தலையில் தேகத்தின் மூலம் உள்ளது. இவ்விதம் தேகத்தைத் தாங்குவது தலையிலுள்ள சக்ஸரதளம் என்று அறிந்தவர் தலையால் அறியப் படும் ஞான சொருபமாகவே இருந்தவராவர். இவ்வாறான திருவடிஞானம் பெற்றவரே மனிவாசகராவார். அவர் அச்சப்பத்தில் அவ்வாறான திருவடியை அடையாத வரைக் கண்டால் தான் அதிகம் அஞ்சவேன் என்கின்றார்.

மாணிக்கவாசகரும் அத்திருவடி தலையில் உள்ளமையை உணர்த்தவே “ஏத்தி” “நண்ணி”, “பரவி” என்ற வார்த்தைகளில் ஒன்றை அப்பாடல் தோறும் உபயோகித்துள்ளார். எனவே அச்சப்பத்தில் வரும் எத்தி

என்ற வார்த்தை மேலே ஏற்றி என்ற பொருளையும், நண்ணி என்ற வார்த்தை மேலே கிட்ட அணுகி என்ற பொருளையும், பரவி என்ற வார்த்தை அகண்டமாகப் பரக்கச் செய்து என்ற பொருளையும் தரும். அப்படியான அருவத்தி ருவடிக்கு அவர் அப்பாடல்கள் தோறும் தரும் விபரங்களும் மிகவும் பொருள் நிறைந்தனவாகவே இருக்கின்றன.

6.2 திருவடிப்றிய விபரங்கள்

மனிவாசகர் அச்சப்பத்தின் ஓவ்வொரு பாடலிலும் தான் குறிப்பிடும் திருவடிக்குப் பல விபரங்களைத் தருகின்றார். அந்த விபரங்களைக் கூர்ந்து அவதானித்தால் அவர் தெரிவிக்கும் திருவடியின் தன்மையை நன்கு புரிந்துகொள்ள முடியும்.

முதலாவது பாடலில் “கற்றைவார் சடை எம் அண்ணல் கண்ணுதல் பாதம் நண்ணி” என்ற விபரம் உண்டு. இதில் பாதத்துக்குக் கற்றைவார் சடைக்கண் ணுதலுடையது என்று வரும் விபரம் சிந்தனைக்கு உரியது. அதனைச் சிந்திக்கும் முன் ஆன்மாவும் இறைவனும் என்றும் பிரியாமல் இருப்பவர்கள் என்ற கருத்தை ஞாபகத்தில் கொள்ள வேண்டும். ஆன்மா திருவடி அடையும்போது சிவமாம் தன்மையைப் பெற்றுவிடும். அப்போது சீவன் சிவமாக அதன் தலைக்கு மேல் ஒளிக்கற்றை தோன்றும். அதுவே கற்றைவார்சடை எனப்படும். கண்ணுதல் என்பது நெற்றிக்கண் ஆகும். சாதகனது ஆறாவது ஆதாரம் ஆக்ஞா என்ற நெற்றியிலுள்ள புருவ மத்தியாகும். அந்தச் சக்கரம் மலர்வது கண்ணுதலை நண்ணு வதாகும். எனவே கண்ணுதலை விழிப்பித்து அதற்கும் மேல் தலையில் ஒளிக்கற்றையாக மிளிரும் பாதத்தை அடைவது நண்ணி எனக்குறிப்பிடப்பெற்றுள்ளது.

இரண்டாவது பாடலில் “இருவரால் மாறு காணா எம் பிரான் தம் பிரானாம் திருவுரு” என்று குறிப்பிடப்பெற்றுள்ளது. பிரம விட்டுணுக்கள் தம்முள் மாறுபட்டு யார் தலைவர் என்று வாதிட ஒர் ஒளிதோன்றி அதன் அடி அல்லது முடியை யார் முதலில் காண்பரோ அவரே தலைவர் என்று முடிவு செய்து தேடிக்காணமுடியாது இளைத்துச் சிவத்தின் தலைமையை ஏற்று நலன் பெற்றனர் என்பது புராணம். அதன் தத்துவம் “நான்” என்ற அகங்காரம் உள்ளவரை திருவடியை அடையமுடியாது என்பதாகும். நான் என்ற அகங்கார எண்ணம் அழியச் சாதகன் தலைக்கு மேலுள்ள திருவடி ஞானத்தைப் பெறுகின்றான். இங்கு இறைவனுடைய அகண்டாகார வடிவு “திருவுரு” என்ற திருவடியாகும்.

“என்பொலாம் உருக நோக்கி அம்பலத்தாடுகின்ற என்பொலாமனியை ஏத்தி” என்பது மூன்றாவது பாடலில் உள்ள விபரம் ஆகும். என்பொலாம்

உருகநோக்குவது ஊர்த்துவ பார்வையோடு மிக்க அன்பாக நோக்குவதாகும். அம்பலம் என்பது தலைக்கு மேலுள்ள வெளியாகும். வெளியை நாம் ஏதாவது எல்லைகளைக் கொண்டே அறிவோம். ஆனால் அம்பலம் என்பது எதுவித எல்லைகளும் இல்லாத அறிவுமயமான வெளியாகும். அங்குள்ள பொலாமனி என்பது துளையிட்டுச் செய்யப்படாத இயல்பாகப் பிரகாசிக்கும் மணியாகும். அதுவே திருவடி.

நான்காவது பாடலில் “வெளிய நீறாடும் மேனி வேதியன் பாதம் நண்ணி” என்ற விபரம் வருகிறது. அச்சப்பத்தில் வெண்ணீரு பற்றிய விபரம் “வெளிய நீறாடும் மேனி”, “வெண்ணீரு அனிகிலாதவர்”, “திருமண்டம் தீட்டமாட்டா” தவர் என மூன்று இடங்களில் குறிக்கப்பெறுகிறது. வெண்ணீரு ஒர் ஆன்மீகக் குறியீடாகும். அது நெற்றிக்கு முன் வெண்ணிறமாகத் தோன்றும் ஒளியைக் குறிக்கும். அந்த ஒளியை வெண்காடு எனவும் அழைப்பர். அப்படியான வேதியன் என்ற இறைவனது பாதத்தை நண்ண ஆன்மாவுக்கும் அவ்வொளி கழுத்துக்குமேல் தோன்றும் என்பது இங்குள்ள கருத்தாகும்.

“துணிநிலா அனியினான் தன் தொழும்பரோடு அழுந்தி அம்மால் தினிநிலம் பிளந்துங் காணாச் சேவடி பரவி” என்பது ஐந்தாவது பாடலில் வரும் விபரமாகும். திருவடி அடைந்தவர்களுக்குச் சோமவட்டம் வந்து அமையும். அதனைக் குறிக்கும் குறியீடே துணிநிலா ஆகும். திருவடி ஞானத்தைப் பரவச் செய்வதற்கு மிகப் பாதுகாப்பான வழி திருவடி அடைந்த அடியவர்களோடு கூடிச் சாதனை செய்வதாகும். அதனையே “தொழும்பரோடு அழுந்தி” என்ற தொடர் குறிக்கின்றது.

ஆறாவது பாடலில் “தோஞலாம் நீற்றன் ஏற்றன் சொற்பதங் கடந்த அப்பன் தாள் தாமரைகள் ஏத்தி” என்ற விபரம் வருகிறது. “ஏற்றன்” என்ற வார்த்தை இடபத்தில் ஏறியுள்ளவன் என்ற பொருளைத் தரும். இங்கு ஆன்மா இடபமாகக் குறிக்கப்பெறுகின்றது. ஆன்மா மேலுயர்ந்து திருவடி அடைவது இதன் மூலம் குறிக்கப்பெறுகின்றது. கோயிலில் மேற்கொள்ளப் பெறும் கொடியேற்ற வைபவமும் இதனையே விளக்கும். கொடிசீலையில் இடபத்தை வரைந்து அச்சீலையைக் கொடிமரத்தின் உச்சிக்கு ஏற்றுவதே கொடியேற்றம் ஆகும். சொற்களுக்கும் அவைகுறிக்கும் பொருள்களுக்கும் அகப்படாது திருவடி கடந்து நிற்பதனால் “சொற்பதம் கடந்த அப்பன் தாளதாமரைகள்” என்றார்.

“புகை முகந்து எரிகைவீசிப் பொலிந்த அம்பலத்துள் ஆடும் முகைநகைக் கொன்றைமாலை மூன்னவன் பாதம் ஏத்தி” என்ற விபரம் ஏழாவது பாடலில்

காணப்பெறுகிறது. நிறைவான அம்பலம் என்பது துவாத சாந்த வெளியாகும். அங்கு புகை முசந்து எரிகை வீசுவது இருளில் ஒளி தோன்றிப் பரவுவதைக் குறிப்பதாகும். முகை நகைக் கொண்றையாலை முன்னவன் என்பது மொட்டு மலரும் நிலையிலுள்ள கொண்றை மலர்களால் ஆன மாலையை உடைய பழைய சிவன் எனப் பொருள்படும். அது ஆன்மா என்ற தலைவியின் தலைவனது அடையாளமாலை ஆகும்.

எட்டாவது பாடல் “வெறிகமழ் சடையன் அப்பன் விண்ணவர் நண்ணமாட்டாச் செறிதரு கழல்கள் ஏத்தி” என்ற விபரத்தைத் தருகிறது. வெறிகமழ் சடை என்பதனால் நறுமணம் வீசுகின்ற சடை குறிக்கப் பெறுகிறது. திருவடி அடைந்தவர் இடத்திலே நறுமணமும் தோன்றி அமையும். அதனால் அது மணம் நாறும் சீறி ஆயிற்று. பாதம் ஒளிக்கற்றை என்ற சடையோடு நறுமணமும் உடையது என்பது புலப்படுத்தப்பெறுகிறது. செறிதருகழல் என்பதும் நிறைவான பாதத்தில் அணியப்பெறும் அணியைக் குறித்தது. அந்த அணி ஒலி செய்வது. எனவே இங்கு பாத ஒலி நாத நிலையாகும். அதனையும் கடந்தால் நாதாந்த நிலை வந்து அமையும். ஆகலால் திருவடி கூடுவதற்கு முதல் அடையாளம் நாதநிலை என்ற செறிதரு கழல் ஆகும்.

ஒன்பதாவது பாடல் “நஞ்சமே அழுதமாக்கும் நம்பிரான் எம்பிரானாய்ச் செஞ்செவே ஆண்டு கொண்டான்” என்ற விபரத்தைத் தருகிறது. “செஞ்செவே ஆண்டு கொண்டான்” என்ற தொடர் ஆன்மாவைச் செவ்வையாகத் திருவடி தந்து இறைவன் ஆட்கொண்டமை குறிக்கப்பெறுகின்றது.

“நீணிலா அணியினானை நினைந்து நெந்து உருகி நெக்கு வாணிலாங் கண்கள் சோர வாழ்த்தி நின்று ஏத்த” என்னும் விபரம் இறுதிப்பாடலில் வருகிறது. திருவடியை அகப்படுத்தும் பக்திவலையின் தன்மை இங்கு விளக்கப்பெறுகின்றது. இதனையே அவர் திருவண்டப்பகுதியில் “பத்தி வலையில் படுவோன் காண்க” என்றார்.

இவ்வாறு திருவடிக்குத் தரும் விபரங்களினால் திருவடியின் தன்மையையும் அதன் உயர்ந்த பெருமையையும் சிந்தித்து உணர வைக்கின்றார் மனிவாசகர்.

6.3 திருவடியின் பயன்

திருவடி கூடியவர் இனிது அருள் பருகலாம். துளியலாம் கண்ணராகித் தொழுதமுது உள்ளம் நெக்கு இங்கு அளியுடையவர் ஆகலாம்; வெண்ணீரு அணியலாம்; தடமலர் புனைந்து நெயும் ஆள்

ஆகலாம்; அகம் நெகலாம்; சிறந்து இனிது இருக்கலாம்; அறிவுடையவர் ஆகலாம்; திருமுண்டம் தீட்டலாம்; ஆண்ஆகலாம். இப்படியான பயன்கள் திருவடி சேர்வோருக்கு அமைவதை அச்சப்பத்தின் பாடல்களில் மனிவாசகர் காட்டியிருக்கின்றார்.

7.0 தன்மை ஒருமையும் உள்பாட்டுப் பன்மையும்

மனிவாசகர் அச்சப்பத்தின் ஒவ்வொரு பாடலிலும் தான்அஞ்சேன் என்று கூறும் விடயங்கள் இருபதையும் தன்மை ஒருமையில் மட்டும் கூறியருளியுள்ளார். அதாவது “நான் அஞ்சேன்” என்றே கூறியுள்ளார். ஆனால் அஞ்சுகின்ற அந்த ஒரேயொரு விடயத்தை “நாம் அஞ்சுமாறு” என உள்பாட்டுப் பன்மையில் கூறியருளியுள்ளார். உலகத்தவர் பயப்படுகின்ற விடயங்களுக்குத் தான் பயப்படுவதில்லை என்பதைக் குறிக்க அதனைத் தன்மை ஒருமையில் குறித்தருளினார். ஆனால் திருவடியடைந்த மனிவாசகரோ சிவமாகவே மாறியவர் ஆவர். சிவம் எப்படி எல்லாவற்றிலும் கலந்துள்ளதோ அப்படியான அகண்ட ஞானத்தை மனிவாசகரும் திருவடி அடைந்ததும் பெற்றார். இதனால் திருவடியைக் கூறும்போது எல்லோரையும் உள்ளடக்கி நாம் என்றே அவரால் கூறமுடியும். இங்கும் மனிவாசகர் அஞ்சுவதைத் தன்மை ஒருமையிலும், திருவடி கூடாதவர்களைக் குறிப்பிட உள்பாட்டுப் பன்மையிலும் கூறியுள்ளமையை நுணுகி நோக்கி உணரமுடியும்.

8.0 மனிவாசகரின் அச்சம்

மனிவாசகர் திருவடி அடையாதவர்களைக் குறித்துத் தாம் அதிகம் அஞ்சுவதாகத் தெரிவிக்கின்றார். அவரோ திருவடி கூடிச் சிவஞானம் பெற்றவர். அதனால் அவர் தன்னுள்ளேயே சிவத்தையும், தன்னையும், பிரபஞ்சத்தையும் காண்பவர். எனவே அவர் தாம் அஞ்சுவதாகக் கூறுவது தன்னோடு சேராத ஒன்று. திருவடி அடையாதவர்கள் தமக்கும் மற்ற வர்களுக்கும் கேட்டு விளை விக்கப் போகின்றார்களே என்ற மனிவாசகரின் எண்ணமே அப்பயத்துக்குக் காரணமாகும். ஆனால் அது அவரைக் குறித்து எழுந்த பயம் என்று, ஒரு தாய் தனது குழந்தை விழப்போகிறதே என்று எண்ணிப் பயப்படுவதைப் போன்றதே இதுவும் ஆகும். அவனுக்கும் அது தன்னைக் குறித்த பயம் என்று. அது தனது பிள்ளைபால் கொண்ட தருணையால் ஏற்பட்டதாகும். அது போல் மனிவாசகரின் பயமும் உண்மையில் மற்றவர்கள் மீது கொண்ட கருணையின் வெளிப்பாடே ஆகும். உமாபதி சிவாச்சாரியார் தனது திருவருட்பயனின் இறுதிக்குறள் வெண்பாவில் இதனையே

“கள்ளத் திறைவர் துயர்கருதித் தங்கருணை வெள்ளத்து அலைவர் மிக”
என வீடுபேற்றை விரும்பாத உயிர்கள் மாட்டு இறைவன் போல அருளுடைமை உள்ளவர் ஆகத்

திருவடி அடைந்தோர் தன்மை அமையும் என விளக்கப்பெறுகிறது. எனவே இது மணிவாசககரின் பயமின்றிக் கருணையே ஆகும். அது பேரினபத்தின் விளைவானது. அதனால் மணிவாசகருக்குப் பயமும் பேரினபம் உறுதலும் என்ற முரண்பாடுள்ள நிலை அச்சப்பத்தில் கூறப் பெறவில்லை. அத்துடன் பேரின் பம் பெற்ற நிலையில் எழும் பெருங்கருணையே அது அன்றி உண்மையான பயம் அன்று என உணர வேண்டியதாகும்.

9. நிறைவரை

மணிவாசகர் முக்கியமில்லாத விடயங்கள் பலவற்றை ஓர் அடியினாலும் மிக முக்கியமான திருவடி என்ற ஒரே ஒரு விடயத்தை மூன்று அடிகளி னாலும்

4ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி

இடையேயுள்ள பின்க்கைக் கீதை தனது போதனையின் பிற்பகுதியில் தெய்விகச்திகளுக்கும் அசரசக்திகளுக்கும் இடையே நிகழுவதாக விளக்கு கின்றது. உலகில் எல்லாம் சேர்ந்து ஒன்றாக இருப்ப தனால் இரண்டு சக்திகளையும் வேறுபடுத்தி அறிவது கடினமாகும். அதனால் அசரசக்திகளில் ஆன்மா மயங்கி உலகில் மீண்டும் மீண்டும் பிறந்து இறந்து துன்பப்பட்டு அலைகின்றது. இவ்வாறு அலையும் காலத் தில் செயல்களைச் செய்து அவற்றின் பயன்களை அனுபவிக்கின்றது. காலக்தியில் இந்த அனுபவங்களி னால் ஆன்மா மெதுவாக அறிவுபெற்று வருகின்றது. எல்லையற்ற துன்பங்களுக்கு ஆளான ஆன்மா தெய் விச சத்தியால் காப்பாற்றப்படுகின்றது. அர்ச்சனன் தனது அறிவு, அனுபவம், ஆற்றல் என்பவற்றை வாழ வின் பலபிறப்புகளிலும் பெற்றுக் கொள்வது பின்பு பெறுமதிமிக்கதாய் அமைகிறது.

அசரசக்திகள் பதின்மூன்று ஆண்டுகளாக அர்ச்சனனை அவனது சோதரர்களுடன் கூட்டி யாரும் அறியாதவர்கள் ஆக்கின.

உதயத்துக்கு முந்திய இருளில் ஆன்மா ஒரு சேவகனாய்த் தனது உண்மை நிலையை உணராது போகிறது. உலகப் பொருள்களால் ஆன சட்ததுவ சக்திகள் மேலோங்க ஆன்ம இருப்பை மறுத்து அதன் இருப்பில் சந்தேகமும் வருகிறது.

எனினும், ஆன்மா நிரந்தரமாக இருளில் புதைக்கப் பெறுவதில்லை. குறித்த காலம் முடிய ஆன்மா மறைவில் இருந்து வெளிப்பட்டுத் தனது ஒளி ஆற்ற ஸோடு எழுகின்றது. உரிமையைப் பாராட்டுவதற்கு முதல் நிகழ்ச்சியான விராட அரசனுக்காகச் செய்த யுத்தம் அமைகிறது. ஆன்மா மறைவாக இருந்தபோதும் மறைப்புக்கு எதிரான ஆற்றலைக் காட்டுவதை விராட யுத்தத்தில் காண்கிறோம். அது ஆன்மாவின் இறுதி முடிவாக இருப்பதனால் அதனை எவ்வாலும் எதர்த்து நிற்கமுடியாது. அவ்வாறு எழும் ஆன்மாவை எல்லோரும் அறிவர். அப்போது இனி வர இருக்கும் பயங்கர யுத்தத்தையும் எல்லோரும் முன் கூட்டி யே அறிகின்றனர்.

ஒவ்வொரு பாடலிலும் கூறியிருப்பது சிந்தனைக்குப் பெருவிருந்தாக அமைகிறது. அத்துடன் தான் பயப் படாதவற்றைத் தன்மை ஒருமையிலும் பயப்படுவதை உள்பொட்டுத் தன்மையிலும் கூறியருளியமை மேலும் சிந்திக்க வைக்கின்றது. இதற்கும் மேலாக வெளித் தோற்றத்தில் பயப்படுதலும் பேரினபமுறுதலும் முரண்பாடு போலத் தோன்றினாலும் அங்கு காணப் பெறுவது பேரினபமும் அதன் விளைவான பெரும் கருணையுமே என்பதும் சிந்தனைக்கு அரிய விருந்தாக அமைகின்றது. இவற்றைப் பார்க்கும் போது மணிவாசகப் பெருந்தகை அச்சப்பத்துக்குக் கொடுத்தி ருக்கும் முக்கியத்துவத் தைக் கொண்டு அதனை அடி அளந்த மூவடிகள் எனலாம்.

எனினும் ஆன்மா தன்னிடம் உள்ள ஆற்றலைத் தேடுவதில்லை. தனது தெய்வீக சக்திகள் என்ற சகோதரர்களுக்காக அது போராடும். அதனால் அப்போராட்டத்தைத் தனது என்று உரிமை கோராது. அசர சக்திகளும் இறைவனது லீலைகளின் ஒரு பகுதியாக இருப்பதை அறிந்து தெய்வீக சக்திகளுக்கும் அசரசக்திகளுக்கும் இடையே ஒரு இராச்சியப் பாகப் பிரிவினையையே ஆன்மா வேண்டி நிற்கும். ஆனால் அதற்கு அசர சக்திகள் இணங்காது.

0.15 யுத்தம் தவிர்க்க முடியாதது

பீஷ்மர், துரோணர் முதலான முத்த யுத்த ஆலோசகர்கள் குருட்டு நம்பிக்கையின் குறியீடாவர். அவர்கள் பழைய மரபுகள், சட்டங்கள், ஒழுங்குகள், யுத்த அழிவின் விளைவுகள் என்பவற்றை ஆலோசித்து சமாதானத்தையும் நல்லினைக்கத்தையும் ஏற்படுத்த முன்வருவர். இதுவும் சஞ்சயனின் தூது போன்ற சமாதானமுயற்சியே ஆகும். இவைதவிரிகிருஷ்ணனும் சமாதானம் செய்துவைக்கப் பார்த்தான். ஆனால் எல்லாச் சமாதான முயற்சிகளும் தோல்வியில் முடிந்தன. துரியோதனன் சமாதானத்தைப் பற்றிக்கேட்கவே மறுப்புத் தெரிவித்தான். திருதீராட்டினன் தனது புதல்வர்களைக் கட்டுப்படுத்தத் தான் ஆற்றல் இல்லாதவன் என்கிறான். அதனால் யுத்தம் தவிர்க்க முடியாதது ஆகிவிடுகிறது. தெய்வசக்தி களுக்கும் அசர சக்திகளுக்கும் இடையேயான பின்கு நிறுத்தமுடியாதது. அதனால் குருஷேத்திரத்தில் இரண்டு சக்திகளும் வந்து சந்திக்கின்றன. விதியை நிர்ணயிக்கும் இந்தத் தருணத்திலேதான் கீதை உதயமாகிறது.

0.16 கீதை கிப்படி உதயாகிறது

"ஓ சஞ்சயா! தர்மஷேத்திரமான குருஷேத்திரத்தில் எனது புத்திரர்களும் பாண்டவர்களும் யுத்த விருப்பினர்களாகக் கூடினார்களே! அங்கே அவர்கள் என்ன செய்தார்கள்?"

தட்சணாமூர்த்தி

கல்லாலின் புடையமர்ந்து நான்மறையாறுக்கழற் கற்றகேள்வி
வல்லார்கள் நால்வருக்கும் வாக்கிறந்த பூணமாய் மறைக்கப்பலாய்
எல்லாமாய் யல்லகுமாய் இருந்தபடி இருந்து காட்டிச்
சொல்லாமல் சொன்னவரை நினைந்து பவத் தொடக்கை வெல்வாய்

முன்னுகரா

பெருமான் குருவடிவாகி மெளனியாய் மெய்ப்
பொருளை இருந்தபடி இருந்து காட்டி உணர்த்தும்
திருவுருவே தட்சணாமூர்த்தம். தென்முகமாக
வீற்றிருந்து அருள்புரிதலால் தென்முகக் கடவுள்
என்றும், கல்லாலின் கீழிருந்து அருளாலால் ஆலமர்
செல்வன் என்றும், ஞானோபதேசம் புரிவதால்
தட்சணாமூர்த்தி என்றும் இப்பெருமான் அழைக்கப்
பெறுகிறார். தட்சினம் எனும் சொல்லுக்கு ஞானம்
என்பதும் பொருளாகும்.

நம்சமயகுரவரும் ஞானியர்களும் குருமூர்த்த
மாகிய தட்சணாமூர்த்தியைப் பலவாறு போற்றி செய்தி
ருக்கிறார்கள். சிவபிரானார் மாணிக்கவாசக சுவாமி
களை குருந்த நீழவில் குருவடிவாகி ஆட்கொண்ட
ருளினர். மாணிக்கவாசக சுவாமிகளும் ஆட்கொண்ட
குருமணியையே எங்கும் கண்டு போற்றி செய்திருக்
கிறார். திருச்சாழவில் மாணிக்கவாசக சுவாமிகள்
பெருமானுடைய அருட்செயல்களை வினாவிடை
அமைப்பில் அமைத்துப் பாடியிருக்கிறார். இறுதி
இருபாடல்களில் தட்சணாமூர்த்தியின் காருண்
யத்தைப் பாடியுள்ளார். இறுதிப்பாடலில்

அருந்தவருக்காலின் கீழ் அறமுதலாநான்களையும்
இருந்தவருக்கருநுமது எனக்கறிய இயற்பேடி
எனும் வினாவுக்கு விடையாக
அருந்தவருக்கறமுதல்நான் கன்றநாளிச் செய்தில்லேல்
திருந்தவருக்குலகியற்கைதெரியாகான் சமாலோ.

என்று அமையுமாறு இத்திருப்பாடலை அருளிச்
செய்திருக்கிறார். இதன்மூலம் பெருமானுடைய
அருட்செயல்களின் முடிந்த முடிபாக "உலக இயற்கை
தட்சணாமூர்த்த உபதேச உண்மையைல் பொருந்தி
வாழ்தலே" என்று தட்சணாமூர்த்த காருண்யத்தை
விளக்கியிருக்கிறார்.

திருஞானசம்பந்தப் பெருமானும் தமது திருக்
கேதீசரப் பதிகத்தில் இவ்வுண்மையை மேல்வருமாறு
அமைத்துப் பாடியிருக்கிறார்.

பண்டுநால்வருக்கறமுறைத் தருளிப்பல்
ங்கூலிஸ் உயிர்வாழ்க்கை
கண்டநாதனார் கடல்டம் கைதொழுக்
காதலித் துறை கோயில்
வண்டுபண்ணிசயு மாமலர்ப் பொழின்மஞ்சை
நடமிடுமாதோட்டம்
தெண்டர் நாடெறும் துதிசெய அநுளிசய்கே
தீஸ்ராமகு தானே.

இத்திருப்பாடலுக்கு வச்சிரவேல் முதலியார்
அவர்களும் வித்துவான் சுப்பையாபிள்ளை அவர்களும்
கறும் திரண்ட பொருள் மேல்வருவதாகும்.
வடக்கைலை போலவே தமது சகல பரிவாரங்
களோடும் விசேட சாநித்தியமுடையவராய்
மிகப்பழைய காலத்தில் சனகாதி முனிவர்க்கு
அறமுதற் பொருள்களை உணர்த்தியருளியதன்
மூலம் பல பிரிவுகளுடைய நிலவுலக மக்களும்
இவ்வுறுதிப் பொருளைக் குறிக்கொண்டு
வாழும்படி ஒழுகச் செய்த பெருமான் உலகத்தார்
கைக்கப்பித் தொழு திருக்கேதீசரத்தில் விரும்பி
உறைகின்றான் என்பதாகும்.

இவ்வடிப்படையில் சனகாதி முனிவர்க்கு
உபதேசித்ததன் மூலம் இவ்வுலக உயிர்களும் அவ்வு
பதேச உண்மையைக் குறிக்கொண்டு வாழும் வழியை
பெருமானே எமக்கு அமைத்துத் தந்திருக்கிறான்.
வல்லான் வகுத்ததே வாய்க்கால் எனத் தாயுமானவர்
அருளியவாறு பெருமான் அமைத்துத்தந்த வழித்தடம்
மேல்வருமாறு சிந்தைசெய இடம் தந்து நிற்கிறது.

1. கந்தபுரானம் காட்டும் தட்சணாமூர்த்த உபதேசமும்
இருத்தல் அனுபவமும்
2. திருக்கோயில்களில் அமைந்திருக்கும் தட்சணா
மூர்த்திகள்
3. திருவடியாகத் திசமும் தட்சணாமூர்த்தி

4. தட்சணாழர்த்தி தோத்திரங்கள்
5.தட்சணாழர்த்தி உபதேச உண்மையை அனுபவப் படுத்தும் சிவராத்திரி விரதநாள்.

1. கந்தபுராணம் காட்டும் தட்சணாழர்த்த உபதேசமும் இருத்தல் அனுபவமும்

இவ்விடையம் கந்தபுராணம் உற்பத்திக் காண்டம் மேருப்படலத்தில் வருகிறது. ஒருபோது உமையம்மை எண்ணில்லாத ஆன்மவர்க்கம் முத்தியெய்தும் பொருட்டு தவம் செய்து கொண்டிருந்தனர். அவ்வேளையில் சனகாதி முனிவர்களின் தந்தையான பிரம்மதேவர் தன்னுடைய படைத்தல் தொழிலைச் செய்யுமாறு அப்புதல்வர்களை வேண்டி நின்றார். சனகாதி முனிவர் நகைசெய்து படைத்தல் தொழிலாகிய விலங்கை நாம் பூணோம். நாங்கள் மெய்ப்பொருளை அடையவேண்டும் என்று கூறி கைலை சென்று தவம் புரிந்தனர். சிவபிரான் எழுந்தருளி வந்து உமக்கு யாது வேண்டும் என்று கேட்க சனகாதி முனிவர்கள் தமக்கு வேதப் பொருளை உபதேசிக்க வேண்டும் என வணங்கி நின்றனர். பெருமானும் கல்லால் நீழிலின் தட்சணாழர்த்தியாய் எழுந்தருளி வேதப்பொருளை உபதேசித்தனர்.

வேதப்பொருளை உபதேசமாகப் பெற்ற சனகாதி முனிவர் பூமியிற் போய் ஞானம் நிலைபெறாது கைலை சென்று தம் நிலையைக் கூறி முறையிட்டனர். பெருமானே வேதங்களையும் உபநிடதங்களையும் நெடுநாள் ஒதியும் ஞானம் பெற்றிலோம். ஏகாத்துவாத சுருதிகளால் மனம் மயங்குகிறது. எமது மயக்கத்தை நீக்கியருள வேண்டும் என வேண்டி நின்றனர். பெருமானும் கருணைகூர்ந்து மிகுசைவத்துறையின் சிவாகமங்களை உமக்கு உபதேசிப்போம் இருங்கள் என அவர்களும் அடிக்கீழ் அமர்ந்தனர். தட்சணாழர்த்தி யானவர் அடிக்கீழ் அமர்ந்திருந்த சனகாதி முனிவர்க்கு ஆகமங்களில் சொல்லப்பட்ட சரியை, கிரியை, யோகம் முதலிய முதல் முன்று பாதங்களையும் உபதேசித்தருளினர். இவ்வுபதேசத்தால் பக்குவம் பெற்ற முனிவர்கள் தமக்கு ஞானபாதத்தையும் உபதேசிக்க வேண்டும் என வேண்டி நின்றனர்.

தட்சணாழர்த்தியானவர் ஞானபாதம் வாயினால் சொல்லி உணரும் தரத்ததன்று. "அது இப்படி இருத்தல்" என்று சின்முத்திரையுடன் இருந்து

காட்டினர். அவ்விருப்பினால் சனகர் முதலியோரும் ஞானபாதம் சொல்லில் அடங்காதெனத் தெளிந்து பெருமானுடைய இருக்கையின் சாந்தித்தியத்தால் தாழும் அவ்விருக்கை கூடி சித்திரப் பாவைபோல் நித்திய வஸ்துவில் நினைப்பு மறப்பற இருந்தனர். இவ்விருப்பைக் கந்தபுராணம் மேல்வருமாறு காட்டுகிறது.

இனையதோர் தன்மை காட்டி யெம்பிரா னுணர்த்தக் கண்டு சனகனே முதலா வுள்ளோர் தவஸரும் ஞானபோதம் பறுவலின் அளவன் ஏற்றனால் பான்மையைக்

தெரிந்து முக்கட்

புனிதன தருளாற் றத்தம் புந்தியி னொடுக்கம் பெற்றார்

(மேற்படலம் 13)

தத்தழுள் னொடுங்கல் பெற்ற தாயத் கணத்தர் யாரும் முத்தொழில் புரியும் மஹா முதல்வனாம் முக்கண் முர்த்தி மெய்த்தவ வடிவமுன்னி மேவினர் குழ்ச்சி மேலோன் சித்திரம் புனர்த்த பாவை செயலற இருக்கு மாபோல்

(மேற்படலம் 14)

கந்தபுராணம் கூறுமாப்போல் தட்சணாழர்த்தி யினுடைய திருவருளால் அவருடைய இருந்து காட்டும் இருத்தலால் பக்குவான்மாக்கனுக்கு அவ்விருக்கை கைகூடும். இது முடிநிலை. முதல் நிலையிலுள்ள நாம் இருக்க இருக்க இருக்கை தெளியும்

இருக்கை தெளிய இருத்தல் தெரியும்

எனும் பாடல் உண்மையைக் குறிக்கொண்டு பெருமான் அடிக்கீழ் அமர்ந்து இவ்விருப்பைச் சாதகப்படுத்தி இருந்தால் அனுபவத்தைப் பொருந்தலாம்.

2. திருக்கோயில்களில் தட்சணாழர்த்தி

அனேகமான திருக்கோயில்களில் கருவறையின் தென்முகமான கோட்டத்தில் தட்சணாழர்த்தி விளங்கித் தோன்றுகின்றார். திருக்கோயில்களில் விளங்கித் தோன்றும் தட்சணாழர்த்தியை வழிபட்டே வேதப்பொருளை அறியமுடியும் என்பதை திருவிளையாடற்புராணம் "வேதம் உபதேசித்த படலம்" வலியுறுத்துகிறது. அது மேல்வருமாறு.

நைமிசாரண்ய வாசிகளாகிய கண்ணுவர், கர்கர் முதலியோர் வேதப்பொருள் அறியாது கவலையற்றி ருந்தனர். அப்போது அரதத்தர் எனும் பெரியார்

அவ்விடம் வந்து கண்ணுவர், கர்க்கர் முதலியோர் வருந்திய காரணத்தை அறிந்து முனிவர்களே வேதப்பொருள் அவ்வேதத்தை அருளிச் செய்த சிவபிரானே. சிவபிரான் உணர்த்தனாலன்றி உனர முடியாது. எதற்கும் தவமன்றி யாதும் கைகூடாது. தவமும் புண்ணிய தலங்களிலேயே கைகூடும். புண்ணிய தலங்களிலும் உத்தமோத்தமான சிவத்தலங்களிலேயே பெருந்தவம் சித்தியாகும். உத்தமோத்தமான சிவத்தலங்களில் சிறந்த மதுரையிலே சோம சுந்தரப் பெருமான் வீற்றிருக்கும் விமானத்தின் தென்பால் எழுந்தருளியிருக்கும் பரமாசாரியரான தட்சணாமூர்த்தியை வழிபட்டால் வேதப் பொருளை உணர்த்தியருள்வார். நீங்கள் மதுரை சென்று தட்சணாமூர்த்தியை வழிபட்டு அருந்தவம் செய்யுங்கள் என அரதத்தர் அருளிச் செய்தார். முனிவர்களும் மதுரைத் தட்சணாமூர்த்தியை அரதத்தர் கூறியவாறு வழிபட தட்சணாமூர்த்தி எழுந்தருளி வேதப் பொருளை உபதேசித்தனர். இதன்மூலம் மெய்ப் பொருள் உபதேசம் ஞானாசாரியரான தட்சணாமூர்த்தியை வழிபட்டே உனரமுடியும் என்பது தெரி கிறது. இதை உணர்த்தவே கோயில் விமானங்களில் தென்பால் தட்சணாமூர்த்தங்கள் எழுந்தருளியிருக்கின்றன.

3. திருவழியாகத் திகழும் தட்சணாமூர்த்தி

திருவாதவூரடிகள் புராணத்திலே குருநாதர் திருவடிகளை அமைத்து வழிபடுமாறு அருள் செய்திருக்கிறார். அச்சம்பவம் மேல்வருமாறு. குருந்த நீழ்வில் குருவடிவாகி மாணிக்கவாசக சவாமிகளுக்கு உபதேசம் புரிந்த குருநாதர் தம் கருமம் முடிந்து கைலை செல்ல முற்பட்டனர். குருநாதரின் பிரிவாற்றாது மாணிக்கவாசக சவாமிகள் எம்மை நீத்தியோ என்று அழுதனர். அப்போது குருநாதர் தம் பதங்களை தெய்வ பீடிகையில் அமைத்து வழிபடுமாறு அருள்செய்தனர்.

திருக்கோயில்களில் குருமூர்த்தியாக தட்சணாமூர்த்திகள் திகழ்வது போன்று அவ்வல்லான் வகுத்த வழியில் வந்த குருநாதர்களும் ஞானிகளும் தட்சணாமூர்த்தியின் இருந்து காட்டும் இருப்புக்கு சாட்சியாக திருவடியாக எழுந்தருளி விளங்கியும் விளக்கியும் வருகின்றனர்.

இவ்வடிப்படையிலே எங்கள் குருநாதரான யோக சவாமிகளும் தியான் மண்டபத்தில் திருவடியைத் தென்முகமாக எழுந்தருள வைத்திருக்கின்றார். இவற்றை அரண் செய்வது போல் பெரியபூராணத்தில் சேக்கிழார் திருநாவுக்கரச சவாமிகளை "வாகீசத் திருவடியாம் காபாலி அடியவரை" என்றும் சம்மந்தப் பெருமான் குருவராய் நின்றார் குரைகழல் வணங்க என்றும் அமைத்துப் பாடியுள்ளனர்.

4. தட்சணாமூர்த்தி தோத்திரங்கள்

எம் சமய குரவர்கள் தட்சணாமூர்த்தியைப் பலவாறு போற்றி செய்திருக்கிறார்கள். இவர்களின் பிற்பட்டு வந்த தாயுமானசவாமிகள் சின்மயானந்த குரு என்ற தலைப்பிலும் தருமையாதீஸம் பத்தாவது குருமகா சந்திதானம் வள்ளலார் திருவருட்பா என்ற தலைப்பிலும் ஆதிசங்கராச்சாரியர் தட்சணாமூர்த்தி தோத்திரம் என்ற தலைப்பிலும் தட்சணாமூர்த்தியைப் போற்றி செய்திருக்கின்றனர். இவற்றுள் சங்கரர் அருளிய தட்சணாமூர்த்தி தோத்திரம் பிரசித்தமானது.

ஆதிசங்கரர் அருளிய தட்சணாமூர்த்தி தோத்திரம் தெலுங்கு மொழிபெயர்ப்பிற்கு பகவான் ரமணமகரிஷிகள் வரைந்த முன்னுரை தட்சணாமூர்த்தி தோத்திரங்களின் தாற்பரியத்தை விளக்குகிறது. அம்முன்னுரையின் சாரம் மேல்வருவது.

சிவபெருமானாகிய தட்சணாமூர்த்திக்கே என்றும் உள்ள உண்மையை வாக்கால் கூறமுடியாமல் மௌனத்தினாலேயே உணர்த்த முடிந்தது. ஆனாலும் அந்த மௌனம் பக்குவிகளாலேயே உணர முடிந்தது. மற்றவர்களுக்கு அதை வாக்கால் உணர்த்தினாலே புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. கடவுளாலேயே கூற முடியாததை எவ்வாறு மற்றொருவர் வாக்கினால் விளங்கவைக்க முடியும். எனவே ஆதிசங்கரர் தட்சணாமூர்த்தியைப் போற்றுவதன் மூலம் எல்லாமும் பிரம்மம் என்று உணர வைக்கிறார். அவர் எழுதிய தோத்திரத்தின் முதல் நான்கு கவிதைகளில் இந்த உலகத்தின் இயல்பைக் கூறுகிறார். ஏனெனில் இந்த உலகம்தான் இந்த உண்மை உணர்வுக்குத் தடையாக இருக்கிறது. எனவே உலகத்தின் இயல்பை அறிந்து கொண்டால் நாம் உண்மையை உணர்வதற்கு உள்ள தடைகள் நீங்கிவிடும். அடுத்த நான்கு கவிதைகளில் ஜீவர்களின் நிலையைக் கூறுகின்றார். பிறகு

ஜீவனுக்கும் உலகிற்கும் உள்ள உறவைக் கூறி இருதியில் எல்லாம் ஆன்மா என்று முடிக்கின்றார். "சங்கரரின் தட்சணாமூர்த்தி ஸ்தோத்திரத்தின் தாற்பரியத்தையும் அதன் பொருளையும் விளக்கவே நான் முன்னே கூறிய முன்னுரையைச் சுருக்கமாக எழுதினேன்" என்று கூறினார் பகவான்.

5.தட்சணாமூர்த்தி உபதேச உண்மையை அனுபவம் படுத்தும் சிவராத்திரி விரதநாள்

பெருமான் திருக்கைலையில் யோகத்திலிருந்து சனகாதி முனிவர்க்கு உபதேசம் புரிந்தார் என்பதை முன்பு கண்டோம். பெருமான் யோகத்திருக்கும் திருநாளாதலாலே சிவராத்திரி அல்லது சிவநிசி என்று இவ் விரதம் அனுட்டிக்கப்படுகிறது. கீழ்வரும் சம்பவங்கள் சிவராத்திரி விரதம் தட்சணாமூர்த்தி உபதேசத்தை அனுபவப் படுத்தும் திருநாள் என்பதற்குச் சாட்சியாய் அமைவன்.

I ஒரு சிவராத்திரித் திருநாள் பகவான் ரமணரிடம் அன்பர்கள் தட்சணாமூர்த்தி தோத்திரத்திற்கு விளக்கம் கேட்டனர். பகவான் இருங்கள் என, அன்பர்களும் அமர்ந்திருந்தனர். அரைமணி, ஒருமணி, இரண்டுமணி என்று நேரம் செல்லச் செல்ல பகவானின் விளக்கத்தை எதிர்பார்த்திருந்த அன்பர்கள் படிப்படியாக ரமணருடைய மௌன இருப்பைப் பொருந்தி விடியும் வரை அந்தெலையிலே இருந்தனர். அச்சிவராத்திரித் திருநாளன் தட்சணாமூர்த்தியின் இருப்பை அனுபவிக்கும் திருநாளாக அன்பர்களுக்கு அமைந்தது.

II யோகசவாமிகளும் சிவதொண்டன் நிலையத்தில் சிவராத்திரி விரதத்தை பக்குவமாக அனுட்டிக்கும் நியமத்தை ஏற்படுத்தியவர். 1964 ஆம் ஆண்டு

கொழும்புத்துறையில் சவாமிகளுடன் கூடி சிவராத்திரி அனுட்டிக்க விரும்பிய அன்பர்களை சிவதொண்டன் நிலையத்தில் விரதம் அனுட்டிக்கும் ஒவ்வொருவருடனும் தாம் கூட இருப்பதாகக் கூறி அனுப்பி விட்டனர். எனினும் செல்வி யோகபூசணை முதலிய ஜிந்து ஆறு பேர் சவாமி முன்னிலையில் பிடிவாதத்துடன் இருந்தனர். நடு நிசியில் சவாமிகள் இருந்த இடப்பரப்பு முழுவதும் சோதி தரிசனம் மட்டுமே இருந்தது. "ஓரால் நீழஸ் ஓண்கழல் இரண்டும் முபிசாழுதேத்திய நால்வர்க்கு ஒளிநெரி காட்டினை" எனும் சம்பந்தர் வாக்குக்கு யோக சவாமிகள் நிருபணமாக வீற்றிருந்தருளினர்.

III சம்பந்தப் பெருமான் அருளியவாறு பண்டு நால்வருக்கு அறம் உரைத்த தட்சணாமூர்த்தி இன்றும் திருக்கேதீஸ்வரத்தில் தோன்றாத துணையாய் மௌனோபதேசம் புரிவதாலேயே இலக்கை மக்கள் எங்கிருந்தாலும் திருக்கேதீஸ்வரம் சென்று சிவராத்திரி விரதம் அனுட்டிக்கின்றனர்.

முழுவரை

கல் ஆலின் நீழஸ்தனில் ஒருநால் வர்க்கும் கடவுள் நீ உணர்த்துவதும் கைகாட்டு என்றால் சொல்லாலே சொல்லப்படுமோ? சொல்லும் தன்மை துரும்புபற்றிக் கடல் கடக்கும் துணிபே அன்றோ

என்று தாயுமானசவாமிகள் தட்சணாமூர்த்தியின் உபதேச உணர்த்தல் சொல்லில் அடங்காது என்று பாடியிருக்கிறார். எனவே தட்சணாமூர்த்தியை அன்புடன் வழிபட்டு அவரடிக் கீழ் இருந்து அவரருள் வழி உணர்தலை நாழும் பொருந்தி வாழுச் சிவராத்திரி திருநாளில் தட்சணாமூர்த்தியை வேண்டி நிற்போம்.

————— ♪ —————

இன்றாகி நாளையா யிருப்பானை யெப்பிசாழுதும்
நன்றாக நினைவார்கள் நாடார்கள் பிறபொருளை
அன்றாலின் கீழிருந்தங் கறழுறைத்த பெருமானைப்
பொன்றாத மலர்தூவிப் பொன்னடியைப் போற்றுதுமே

- நற்சிந்தனை

சிவதொண்டன்

தூர்முகி ஸு மாசி - பங்குனி (2017) இதழ் (03-04)

நற்சிந்தனை வேதம்

“ஸ்சிதா னந்தத்தைச் சார்சீவர் எய்தவே
நற்சீந் தனைவேதம் நல்கியென் - சுற்றுருவே
உந்தன் மலர்பாதம் ஓயா துணர்வார்தம்
சிந்தை வதியும் சிவம்”

சுவாமிகள் தமது குருவை ‘நால்வேதம் நவில் வாயான்’ எனப் போற்றுவர். அவ்வாறே நாமும் சுவாமிகளைச் “சுருதிமொழியான்” எனவும், “நற்சிந்தனைவேதம் நல்கியென் சுற்றுரு” எனவும் போற்றுதலே நம் தொண்டு ரூதிக்கு ஏற்படுத்தைது.

‘வாய்மொழி என்பது வேதத்தைக் குறித்து வழங்கிய பழந்தமிழ்ச்சொல். இவ்வழக்கினை அனுசரித்தே நம்மாழ்வார் திருமொழி ‘திருவாய்மொழி’ எனப் பெயர் சூடியிருக்கிறது. சுவாமிகளது நற்சிந்தனைப் பாடல்லொன்றும் திருவாய்மொழி என்ற தலையங்குத் துடன் இலங்குகிறது. நற்சிந்தனையிலுள்ள ஒருபாடல் சூடியுள்ள இத்திருவாய்மொழி என்ற சொல் அப்பாடலை யொத்திருக்கும் நற்சிந்தனைப் பாடல் அனைத்திற்கும் பொருந்துமெனக் கொள்ளல் ஏற்படுத்தைது. இது சுவாமிகளே தமது நற்சிந்தனையை வேதம் எனச் சொல்லாமற் சொல்லும் சான்றாகும்.

வேத சுலோகங்கள் ஓர் அக்கரங்கூடப் பிசுகாத வண்ணம் மனனஞ் செய்தற்குரிய அந்புதமானயாப்பில் அமைந்தவை என வேத விற்பன்னர் கூறுவர்.

எழுதப்படாமல் வாய்மொழியாகச் சொல்லப்பட்டும் செவிவழியாகக் கேட்கப்பட்டும் ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாக வழுவின்றி வேதமந்திரங்கள் பேணப்பட்டதற்கான காரணம் அவற்றிலமைந்த இந்தச் “சுந்தல்” என்ற யாப்பமைதியேயாகும். நற்சிந்தனைப் பாக்கள் பல சுவாமிகளது கைப்பட எழுதியனவும் சுவாமிகள் சொல்லச் சொல்ல அன்பர்கள் எழுதியனவுமாக இருந்தபோதும் சில சுவாமிகள் பக்குவமான அன்பர்களுக்குச் சொல்ல அவர்கள் கவனமாகக் கேட்டு மனதிற் பதித்துச் சென்று வீட்டில் எழுதிப் பேணிய னவாம். இச் சில நற்சிந்தனைகள் சுவாமிகளது நற்சிந்தனை “சுருதி” என்பதற்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டு களாக உள்ளன.

நற்சிந்தனை மனனஞ் செய்வதற்கென அருளப் பெற்றது என்பதற்கான சில சான்றுகளாக அந்தாதித் தொடையிலமைந்த பாடல்களும், அகர முதலியாய மைந்த பாடல்களும், அப்பாடல்களின் உட்பொருளில் அமைந்திருக்கும் கிரம ஓழுங்கில் உள்ள உள்ளஞ்சியும் சான்றாக உள்ளன. என்பத்தெட்டுச் செய்யுள்களைக் கொண்ட ‘ஓம் தத் சத் ஓம்’ என்ற பாடல் கூட அகர முதலியாக அமைந்திருப்பதனாலும், அதன் பொருளமைதியிலுள்ள கிரமத்தாலும், அக்கரந் தவறாமலும், செய்யுளில் வழுவேற்படாமலும், செய்யுட் தொடர்பு அறாமலும் மனனஞ் செய்து வைத்தற்குரியனவாயுள்ளது. நற்சிந்தனைப் பாடல் ஓவ்வொன்றும் நற்சிந்தனை என்ற நூலில் கோக்கப் பட்ட சொல்மணிகளை ஒப்பன. அதில் நால் அறுவது மில்லை. மணிகள் சிதறுவதுமில்லை.

‘நற்சிந்தனைவேதம்’ என்பதற்கு இப்படிப் பலபடச் சொல்லவேண்டிய அவசியமில்லை. வேதங்கள் ஜியாவென ஓங்கி ஆழ்ந்தகள்ற நுண்ணியனான அவனே சுவாமிகளாகக் கோலங்கொண்டு பாடினராதலால் அவரது நற்சிந்தனையை வேதவிழுப்பொருள் எனக்கூறி அமைதல் போதுமானதாம்.

நம்மாற் செய்யக்கூடியது யாதெனில் நற்சிந்தனையை வேதம் என முழுமனதோடு நம்பி, அதனை வேதத்திருநூலைப் பேணும் முறை பற்றி அறிந்தோர் சொல்லிய வண்ணம் பேணி, வேதத்தை ஒதும் முறைப் படி ஒதி, வேதமோதுதலால் அடையும் பெரும்பேறான சச்சிதானந்தத்தை எய்துவதேயாம்.

மறைபேசும் வாயான் மனிதனாக நடமாடி நமக்கு அருளிச்செய்த வேதத்திருநூலே நற்சிந்தனை என்று நாம் முழுமனதோடு நம்ப வேண்டும். “விசுவாசமும் அற்புதச் செயல் ஆற்றவல்லது” எனச் சுவாமிகள் அருளிச்

செய்திருக்கிறார். அவர் தமது 'முத்தி நல்குமே' எனும் நற்சிந்தனை ஓரிடத்தில் 'அமரர் நாடானும் ஆணை நமதே' என்று உரைத்திருக்கிறார். நற்சிந்தனை ஆணையிற் கிளந்த மறைமொழியேயாம். ஆணை நமதென்ற பெருமான் ஆணையிட்டுரைத்த நற்சிந்தனையை நம்மைத் திருவடித்துறையிற் கரைசேர்க்கும் தெப்பம் என ஜயத்துக்கிடமில்லாது நம்புதலே நமது குருபத்திக்குத் தகுந்தது. "நம்புவார் அவர் நாவின் நவிற்றினால் வம்பு நான் மலர் வார்மது வொப்பது" என்று சம்பந்தப் பெருமான் பாடிய வாசகம் நற்சிந்தனைக்கும் சாலப் பொருந்துவதாம்.

ஒவ்வொரு சமயத்தவரும் தத்தம் வேதத் திருநூலைப் புனிதமாகப் போற்றுவது நாமறிந்ததே. சீக்கிய மதத்தவர் தமது பொற்கோயிலிலே குருநான்க் என்னும் தமது குருமுதல்வரின் புனித கிரந்தத்தையே வழிபடுபொருளாக வைத்திருக்கின்றனர். அது வேதத்தைப் போற்றுவதற்குச் சரியான எடுத்துக்காட்டு. சிவதொண்டர் ஒருவர் நற்சிந்தனை முதற்பதிப்பு நூலொன்றையும் உறையிட்டுப் புதுப்புத்தகம் என்று எண்ணத்தக்க வண்ணம் பேணி வந்தார். அவரிடம் இன்னுமோர் நற்சிந்தனைப் புத்தகமும் இருந்தது. அதனை அவர் தமது மேசையில் கைந்தாலாக வைத்துப் படித்து வந்தார். அதனைப் பிரயாணங்கு செய்ய வேண்டிய இடங்களில் தங்கும் வேளைகளில் ஒதுவதற்கும் உபயோகித்தார். அதனையும் அவர் மலரைத் தொடுவது போன்றே கையாண்டார்.

வேதத்திருநூலை விரித்துப் படிப்பதற்கு முன் இறைவனைக்கம் செய்வர். பாராயனப் பனுவல்களைப் பிள்ளையாரை வழிபட்டுத் தொடங்குதல் நமது வழக்கம். சுவாமிகள் திருமந்திர அமைப்பிலான தமது நற்சிந்தனை ஒன்றை "தந்திமுகத்தனை" எனத் தொடங்கின்றார். அவரது ஓம் தத் சத் ஓம் என்ற பாடலில் ஒங்காரக் கம்பத்தில் ஏறுவதற்கு ஆயத்தமாகக் கைலாசபதி வணக்கம், குருவனைக்கம், திருவடி வணக்கம் என்பன கூறப்பெறுகின்றன. வேத மந்திரப் பொருள் நம் வலத்தால் கைப்பற்றிக் கொள்ளக் கூடியதன்று. அது அருட் கொடையாக நமக்கு வாய்ப்பதே. அதனால் அருள்வேண்டி இறைவனைக்கம் செய்தல் வேண்டப்பெறுகிறது.

நற்சிந்தனையை ஒதுமிடத்து நமசிவாய மந்திரத்தை ஒதும் முறைபற்றிச் சம்பந்தப்பிள்ளையார் சொல்வதை நாம் ஞாபகப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும். அவர் "காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்கி" என்றும், "நெக்குளார்வம் மிகப் பெருகி நினைந்து, அக்குமாலை கொடு அங்கையில் எண்ணுவார்" என்றும் பாடுகின்

ரார். அவ்வாறே நற்சிந்தனை வேதத்தையும் காதலித்தோத வேண்டும். அன்பின் ஆழத்தைப் பொறுத்தே அருளும் சுரக்கும்.

வேதம் ஒதுதலில் மனனம், சிந்தனை, தெளிதல், நிட்டை என்னும் படிமுறைகளைக் கூறுவர். மனனம் முதற்படி. நற்சிந்தனை முழுவதையும் மார்க்கண்டு சுவாமிகள் மனனஞ் செய்திருந்தார். நற்சிந்தனையை நாள்வாய்ப் பாராயணமாகக் கொண்டிருக்கும் பலருக்கு அதன்பெரும் பகுதி மனனமாயிருக்கின்றது.

மனனம் சிந்தனை செய்வதற்கு வாய்ப்பானதாகும். மனத்தில் நன்றாய்ப் பதிந்த பாடலை ஆழ நீளச் சிந்தனை செய்திருத்தல் இயலும். நிற்கும் போதும், நடகும்போதும், உண்ணும்போதும், உறங்கும்போதும் அதனைச் சிந்தனை செய்தல் வேண்டும். சிந்தனைப் பொருட்டே சுவாமிகள் தமது திருவாய் மொழிகளை அருளிச் செய்தனர் என்பதற்கு அவர் சூடிய நற்சிந்தனை என்ற நாமமொன்றே போதிய சான்றாகும்.

சிந்தனையின் விளைவு தெள்ளத் தெளிந்து தேர்தல் ஆகும். சிந்தனை பாற்கடலைக் கடைதல் போன்றதெனின் அதனின்றும் பிறக்கும் அழுதம் போன்றது தெளிந்து தேர்தல். உள்ள உள்ள உண்மை உதிக்கும். உதித்த உண்மையைப் பற்றிக்கொண்டு பொய்யை விட்டெறிதலே தேர்தல். உண்மையை உணர்ந்த பின்னரும் பொய்யைப் பற்றிக்கொண்டிருத்தல் தேர்தல் ஆகுமா? வேதம் ஒதிய குலாலனான பிரமதேவனே தமது பதவியைப் பேணுவதில் பற்றுக் கொண்டிருந்தான். அதனால் அவனுக்கு வேதத்தின் இரகசியப் பொருளை தேர்ந்து கொள்ள முடியவில்லை. வானம் வந்தாலும் பூமி வந்தாலும் ஆட்சிசெய்யக் கருதாது சாட்சியாயிருப்பவரே தேர்ந்தவர். சுவாமிகள் சிறியதொரு அம்மானைப் பாட்டிலே

"இந்திரசாலங்களை என்று முன்னோர் இவ்வுலகை தந்திரமாய்ச் சிகான்ன சார்பின்ன அம்மானை சார்புகெட்ட ஒழுகும் தன்மையைக்கு அஸ்லால் ஆருமறியார்கள் அந்த இரகசியத்தை அம்மானை"

எனப் பாடுவார். உலகம் பொய் இறைவனே மெய் என்று தேர்ந்து கொண்டபின் உலகச் சார்பு கெட்டு இறையைச் சார்ந்து ஒழுகுதலே முறை. பின்னரும் உலகைச் சார்ந்திருத்தல் தேர்தலாகுமா? மற்றையோருக்கு அந்த மரும் வெளிப்படமாட்டாது. நற்சிந்தனை என்னும் நல்லமுதம் வெளிப்பட்ட பின்னரும் பொங்கிவரும் அந்த அழுத்தை அருந்தாது புலன் வழியில் சென்று அற்பகுத்தை நாடி அலைதல் நற்சிந்தனையை ஒதி உணர்ந்து தேர்ந்து கொண்டதற்கு அடையாளமாகுமா? ஆகாது.

நற்சிந்தனை

சற்கரு தாள்கள் வாழ்க

அத்துவா மார்க்கமாறும் அகற்றியே யடியனேனைத்
தத்துவா தீதனாக்குஞ் சற்கரு தாள்கள்வாழ்க.

ஆக்கைநீ யல்லைநீயோ ஆண்மாவென் ரெனாக்குச்சொல்லித்
தீக்கைவைத் தாண்டுகொண்ட தேசிகன் திருத்தாள் வாழ்க

இருந்துபா ரென்றெனக்கோர் இனியநல் வாக்குத்தந்த
அருந்தவன் என்னும்வல்ல ஆசான்றன் தாள்கள்வாழ்க

எயாத புல்லர்தங்கள் இல்லத்தீற் கேகாவண்ணம்
தாயாரைப் போல்வந்தாண்ட சற்கரு தாள்கள்வாழ்க.

உன்மத்தன் போலேவந்தென் னுடல்பொரு ஸாவிழுன்றும்
தன்னத்தம் வாங்கிக்கொண்ட சற்கரு தாள்கள்வாழ்க.

ஊனுமாய் உயிருமாகி உள்ளுமாய்ப் புறம்புமாகி
நானுமாய் நீட்டுமாகி நடஞ்செயுந் திருத்தாள்வாழ்க.

எண்ணிய வண்ணம்வாழ எனக்குநல் ரூரைளத்தந்த
கண்ணிய முடையசெல்வன் கழலாட யென்றும்வாழ்க.

ஏடவிழ் கோதைமாதர் எழில்கண்டு மயங்காவண்ணம்
தாடலை தன்னில்லைவத்த சற்கரு தாள்கள்வாழ்க.

ஐயமேன் கானுமைன்றே அடியனேன் தன்னைநோக்கி
உய்யநல் ரூரைளத்தந்த உத்தமன் பாதம்வாழ்க.

ஓருமொழி யதனாலென்னை ஓவியம் போலவாக்கி
வருபயம் நீக்கியாண்ட வள்ளல்தம் திருத்தாள்வாழ்க.

ஓமெனும் எழுத்தினுள்ளே உலகெலாம் விளங்கக்காட்டி
நாமென்று சொல்லுகின்ற நற்றவன் றிருத்தாள் வாழ்க.

ஓளவன நல்லைதன்னில் அழகிய ஆடல்காட்டிச்
செவ்விதி னாண்டுகொண்ட செல்வன்றன் தாள்கள்வாழ்க.

அஃகமுங் காசுந்தேழி அலைந்துநான் தீரியாவண்ணம்
நஃகுதல் செய்தநல்ல நாதன்றாள் வாழ்க! வாழ்க!

நிட்டையே நற்சிந்தனை வேதத்தின் முடிந்த நிலை. அதுவே ஒங்காரக்கம்பத்தின் உன்னத மேடையிலுள்ள பாங்கான வீட்டுப் பள்ளியறைச் சுகம். தூங்காமல் தூங்கும் சுகம். எங்கள் குருநாதன் திருப்பதிகத்தின் இறுதிவாசகம். “ஊமை எழுத்தறி”என்பது. ஊமை யெழுத்தை ஊமையாயிருந்தே உணர்தல் இயலும். நற்சிந்தனை ஓதவின் முடிந்த படி மெளனமாயிருந்து இளைப்பாறுதல். நன்மோன நிறைவில் நிலைத்து ஒன்று இரண்டு நன்று, தீது என ஒன்றையுமறியாமல் இருந்தபடியே இருப்பது.

“பொங்கிவரும் அழுத்தை உண்டு
பூணா நிட்டையிற் சேந்றந்று”

எனச் சவாமி பாடியதில் உள்ளபடி நற்சிந்தனை எனும் நல்லமுதை உண்டு மதுவுண்வண்டுபோல் அமர்ந்திருத்தலே நற்சிந்தனைப் படிப்பின் பயனாகும். பிரமதேவன் ஓதிய வேதத்தைக் கேட்டு சனகர் ஆதிய நால்வருக்கும் அந்த அழுதபானம் அருந்த முடியவில்லை. கைலாசத்திலே தென்முகக் கடவுள் உரைத்த ஆகமத்தைக் கேட்டும் அந்த ஞானபோனகம் கிடைக்கவில்லை. அவர் சின்முத்திரை யுடன் இருந்த படி இருந்து காட்டியபோதே அந்த அழுதபானத்தை

அருந்தி ஆறியிருக்கும் பேறு வாய்த்தது. அந்த அழுதபா எத்தையே சுவாமிகள், நற்சிந்தனை வேதத்தின் மெளனோபதேசம் மூலம் உணர்த்திக் கொண்டிருக்கிறார். அதுவே நாம் பெறக்கூடிய நற்சிந்தனையின் உச்சப்பயன்.

“இருந்தபடியே இருக்கும் பொருளை
அருந்தவர் கண்டு அருச்சித்தேத்தினர்
வருந்த வேண்டாம் மெளன நிலையினில்
தகுந்தவே யோகம் சக்திராந்தமே
ஒதுக் அதுநாம் ஒம் தத் சத் ஒம்”

சச்சிதானந்தமே நற்சிந்தனையின் சுகம். அதனைத் தருச்சிந்தனையை விட்டு நற்சிந்தனையைச் சார்ந்து, மெளனநிலையில் ஆழ்ந்திருப்பவரே அனுபவிப்பார். இதன் பொருட்டே சவாமிகள் நற்சிந்தனை வேதத்தை நல்கினார்.

சொல்லிலைாம் மேரனம்
தொழிலாதியும் மேரனம்
எல்லாம் நன்மோன நிறைவே
ஓம் சீவ

சிவசிந்தனை

சும்மா ஒருக்கத் துணிந்து கொண்டோம்

பல்லவி

சும்மா விருக்கத்து ணிந்துகொண் போமே
சுடமூந்த சிவ சோதிக்குள் நாமே

அநுபல்லவி

இம்மா நிலமெங்கும் எமக்குற வாச்சே
ஏந்திமை பாகனார் இணையை வாய்ச்சே - சும்மா

சர்வாங்கள்

எல்லாம் சிவமய மாகவே கண்டோம்
எல்லாம் சிவஞ்சைய லாகவே கொண்டோம்
பொல்லாப் பேதான்றும் புவியினிற் காணோம்
நில்லா வாழ்வினை நிலையெனக் காணோம் - சும்மா

பசித்திடும் வேளையிற் கிடைத்ததை யுண்போம்
பாரௌங்கும் பரமெனப் பாவனை செய்வோம்
வசித்திடும் குழிசையே கோவிலாக் கொள்வோம்
வையகம் முற்றும் வளர்ந்திட வாழ்வோம் - சும்மா

சாதிகள் சமயங்கள் சங்கற்பம் என்போம்
சற்குரு வாய்ப்பிமாழி சத்தியம் என்போம்
நீதிகள் யாவர்க்கும் ஒன்றாகும் என்போம்
நித்தியர் நாமென்று நெஞ்சினிற் கொள்வோம் - சும்மா

TRIUMPHANT SIVA The top of the niche
and its architrave are artistically carved makara-torana.

The

Sivathondan

To the Heart that yearns, the Lord draws nigh

Volume: 81

(March - April - 2017)

Issue : 03 - 04

NATCHINTHANAI

HAIL TO THE FEET OF THE SAT - GURU!

Hail to the feet of the true *guru*, who removed the six paths of the *adhvās*
And made me, His humble servant, to transcend all the *tattvas*

Hail to the feet of the teacher, who gave initiation and made me his.
Saying- "You are not the body; you are the *Ātma*"

Hail to the feet of the able master, acclaimed as the great *tapasvin*,
Who gave the sweet and noble saying- "Be and see!"

Hail to the feet of the *sat-guru*, who came and guarded me like a mother,
So that I need not frequent the homes of the miserly and mean!

Hail to the feet of the true *guru*, who came like a madman,
And took in his hands my wealth, my body and my life-all three!

Hail to the holy dancing feet, that have become What is
within and without, body and life, you and I!

Hail, ever hail to the anklet-circled feet of the revered and bounteous one,
Who bestowed on me the priceless blessing of living as I please!

Hail to the feet of the *sat-guru*, who placed his feet upon my head,
That I might not be bewitched by the beauty of ladies bedecked with blossoming flowers!

Hail to the feet of the perfect one, who gave me the grace to prosper,
By looking at me, his slave, and saying- "Why do you have doubt?"

Hail to the sacred feet of the great giver, who dispelled my fears and made me his,
And, by one word, caused me to be as a painted picture!

Hail to the holy feet of the good *tapasvin*, who revealed
The whole world within the one word-Om, and told me- "It is I."

Hail to the feet of the precious one, who at the proper time took me as his own,
And showed to me the glorious dance at beautiful *Nallūr*!

Hail, all hail to the feet of the gracious master, who by his laugh
Saved me from wandering here and there in search of food and money!

LINGODBHAVA MURTI

The Lingodbhavamurti, is one of the common icons in Southern India, which according to the *Agamas* is required to be placed in the niche in the western wall of the *garbha-graha* or the central shrine. Siva is said to have appeared in the form of a blazing pillar of immeasurable size to quell the pride of Brahma and Vishnu. The story, which is almost identically given in the *Linga-purana*, the *Kurma-purana*, the *Vayu-purana* and the *Siva-purana*, runs as follows:- Vishnu at the end of a *kalpa* was slumbering on the deep abyss of waters; a great illumination occurred then near Vishnu and from it emerged Brahma. Brahma saw before him another person Vishnu; Brahma approached Vishnu and introduced himself to Vishnu as the creator of the whole universe and demanded of Vishnu who he was; to which Vishnu replied that he was also the architect of the universe, Brahma could not brook the statement of Vishnu and a quarrel ensued between them both. At this juncture there appeared a *linga* resembling the great cosmic fire, with hundreds of tongues of flames blazing out of it, Instead of quarrelling with each other Brahma and Vishnu set about to find out the top and bottom respectively of this huge mass of fire, for which purpose the former assumed the form of a swan (*hamza*) and flew up in the air; while the latter took the form of a boar and burrowed down into the earth, The attempt of these two Gods to discover the reality and measure of this fiery pillar proved futile. They then came to realise that there certainly was something far greater than themselves; whose top or bottom they could not find out: thus humiliated they approached this pillar of fire and began to praise it, Pleased with their prayers Siva manifested himself to them in the body of this fiery *linga* with a thousand arms and legs, with the sun, the moon and the fire as his three eyes, bearing the bow called the *pinaka*, clad in the hide of an elephant, carrying the *trisula*, wearing the *yajnopavita* made of snakes and with a voice resembling the rumbling of the clouds or the noise of the drum, addressed Brahma and Vishnu thus:-

"You both are born from me *Brahma*, having come from my right loin and Vishnu from the left loin; all three of us are really one but are now separated into three aspects, namely, Brahma, Vishnu and Mahesvara. Brahma will in the future be born of Vishnu and at the beginning of a *kalpa*, I myself will be born from the angry brow of Vishnu" Thus declaring, Mahesvara disappeared. From this time the linga came to be worshipped by all men.

While searching for the top of the pillar of fire, Brahma came by a petal of the *ketaki* flower and asked it wherefrom it was descending; to this the petal answered that it was falling from the head of Mahesvara, for what length of time it could not rember Taking hold of this petel, Brahma descended and lied to Vishnu that he had discovered the head of Mahesvara and from it had brought this petel of the *ketaki* flower. For uttering this piece of falsehood Brahma was cursed not to receive any worship from men on earth. Hence it is stated, Brahma is never enshrined in a separate temple and offered worship.

In the *Amsumadbhedagama* is found the following description of the Lingodbhavamurthi. The figure of Siva in the aspect of Chandrasekharamurti should be carved on the front of a *linga*, It is stated in the *Karanagama* that one-fifth part of the *linga* should be left out on the top and at the bottom respectively without any sculpture. The legs below the knees of the figure of Chandra-sekhara carved on the linga should be invisible, that is should be left unsculptured, On the right of the *linga* and near its top Brahma should be represented in the shape of a swan (*hamsa*) while Vishnu should be carved in the form of a boar on the left at the foot of the *linga*. The figures of Brahma and Vishnu should be sculptured on the right and left respectively of the *linga* and also facing it, with two hands held on the chest in the *anjali* pose. The colour of the figure of Siva should be red, that of Vishnu black and that of Brahma golden yellow. Over and above this

description, a few additional details are found in the Kamikagama. The size of the swan, it is stated, should be the same as that of the face of Siva, while that of the boar, twice that of the face of Siva. The figure of the boar should be worked out as digging into the earth. The figures of Vishnu and Brahma should be expressive of submission and be sculptured beautifully; or they may be altogether omitted from the panel; in this latter case, the swan and the boar should necessarily be there. The Silparatna adds that Siva should carry the Sula in one of his hands; whereas, Karanagama requires that of the four hands one should be in the abhaya pose, another in the varada pose should carry the parasu and the fourth a Krishna - mriga (a block buck) and that the digit of the moon (chandra-kala) should adorn the crown of Siva. Such is the description of the Lingodbhavamurti, which is illustrated with three pictures. The first Picture is that of the Lingodbhava murti found in the Kailasanathswamin temple at Canjeevaram and is over twelve hundred years old. This piece of sculpture is very much at variance with the textual description. The figure of Siva-chandrasekara has eight arms of which some are seen carrying the parasu, the sula an akshamala and some other objects while one is held in the abhaya pose and another is resting upon the hip (katyavalambita). Then again the one-fifth part of the linga on the top is not left unsculptured, nor is the part of the linga lower than the knees of the figure of Siva, equal to a fifth of the total length of the linga. But the sculpture agrees with the Sanskrit texts in that the legs of Siva below the knees are left out unsculptured; the digit of the moon is shown on the crown of Siva; the boar - avatara of Vishnu with four hands out of which two are shown as digging the earth and the other two as carrying the sankha and the chakra and not an ordinary boar; as stated in the Agamas, is carved out at the bottom space of the panel; Brahma is seen flying in the air in his own form instead of as a swan, one of his legs as also that of the other deities on the left of the linga, is horizontal, while the figures of Brahma and Vishnu each having four arms are sculptured on the right and left of the linga; they have each one arm lifted up in the pose of praising while the other rests upon the hip, and the remaining ones carry their

characteristic weapons. The top of the niche has got a highly artistically carved *makara-torana*.

The second picture, represents the Lingodbhavamurti in the temple of Siva at *Ambar Magalam*. In this the linga has a wreath of flowers thrown over its top; the figure of Siva is shown with four arms, one of which is held in the abhaya pose, the other in the katyavalambita pose (resting upon the hip), and the remaining two carry the parasu and the black buck. The legs of the figure of Siva below the knees and up to the ankles are sculptured against the rules laid down in Agamas; the feet alone are kept hidden in the linga. On the right of the linga and on its top is to be seen the swan whose beak is prominently visible; below and on the left of the linga, is to be seen the boar half man and half beast, burrowing the earth. This piece of sculpture belongs to the mediaeval Chola period, that is, to the 11th or 12th century A.D.

The third picture, is a pen and ink sketch of the lingodbhavamurti from the dasavatara Cave at Ellora. The whole panel is a remarkable piece of artistic work; it consists of the blazing pillar of fire at the centre, with the figure of Siva emerging from the middle of it, having one hand in the abhaya pose - another resting on the hip, while the others are carrying perhaps the parasu and mriga (deer). Since Siva is said in some puranas to have presented himself before Brahma and Vishnu as a flaming pillar (the Skambha of the Atharvanaveda), the artist has shaped! the linga like a pillar with a capital. Flames are bursting out in 'tongues' on both sides of the pillar. Brahma with four faces is seen flying in the air, and Vishnu as Varaha is digging the earth with his hands and snout. On the right and left are seen Brahma and Vishnu respectively standing in a reverential attitude, with two hands clasped in the anjali pose and the other two carrying the characteristic objects such as the sankha the chakra, the kmaandala etc., of these two deities. The details in this sculpture are executed in the most exquisite manner. It might be observed that in all these cases, the figure of Siva is enclosed in a lenticular aperture on the surface of the linga.

From: Lingodbhavar
by S. Narayanswamy

THE AMRITANUBHAVA

- continue from the last issue

CHAPTER : 7

REFUTATION OF AJNANA VADA

19. It is Meaningless to say that there is cataract in the eye, yet the sight is not impaired.
20. If the fuel does not burn by its contact with the wild fire its power of burning will be futile.
21. If there is darkness in the house, yet it does not darken it. then it cannot be called darkness.
22. Who would call it a sleep that does not affect the wakefulness? Can it be called night if it does not cause the daylight to disappear ?
23. The word ignorance becomes futile if the Atman is entirely pervaded by ignorance and yet it remains as it is.
24. Moreover it will be logically inconsistent to say that the ignorance resides in the Atman.
25. Ignorance is the gathering of darkness while Atman is the mine of effulgence. Now how can both of them be united?
26. (They can be united) If wakefulness and dream, memory and forgetfulness. would go hand in hand.
27. If cold and heat can travel together to their resting place or a bundle of the Sun's rays can be tied by the rope of darkness.
28. Or if night and day came to stay together at the same place, the Atman would continue to live with the help of ignorance.
29. If death and life can be intimate relatives, the Atman's existence will be dependent on ignorance.
30. Why should there be this contradictory talk that the ignorance that is dispelled by the Atman dwells happily with it ?
31. Oh, if the darkness gives up its nature and is turned into light, naturally it becomes the sun without any doubt.
32. If the fuel gives up its nature and is turned into a fire, the same fuel becomes the fire certainly.
33. Or no sooner a stream. giving up its separate existence, flows into the Ganges, than it turns into the Ganges itself.
34. In the same way there is no ignorance. It is entirely Atman. In fact the ignorance is turned into knowledge as soon as it comes into contact with it.
35. Ignorance, being contradictory to knowledge, can- not reside in it. Also it cannot exist independently.
36. If the fish of salt becomes alive. it can neither live in water nor outside the water.
37. Atman shines where the there is no ignorance" words like these should not be, therefore, listened to by the wise ones.
38. The illusory serpent, appearing on a rope, cannot be bound by it, much less can it be driven away.

- To be continued

மகாசிவராத்திரிபூசை, பிரார்த்தனை ஒழுங்குகள்

நிகழும் மாசித் திங்கள் பண்ணிரண்டாம் நாள் (24.02.2017) வெள்ளிக்கிழமை

சிவதொண்டன்றிலையாங்களில்

மகாசிவராத்திரி

அநுட்டிக்கப்படும். அவ்வமயம் மேல்வரும் ஒழுங்கின்படி பிரார்த்தனையும், பூசையும் நடைபெறும்.

ஒழுங்குகள்: புராணமண்டபம்

நேரம்

முதற் சாமம்

அருச்சனை, பழப்பு

மாலை 6.00 மணி

அபிஷேகம்

சிவபுராணம்
தீருமுறை

இரண்டாம் சாமம்

இரவு 9.00 மணி

பூசை

கீர்த்தித்தீருவகவல்
தீருமுறை
அடிமுடிதேடுபோலம்

மூன்றாம் சாமம்

இரவு 12.00 மணி

பூசை

தீருவண்டப்பகுதி
நற்சிந்தனை
தீருமுறை

நான்காம் சாமம்

இரவு 3.00 மணி

பூசை

போற்றித்தீருவகவல்
நற்சிந்தனை

அதிகாலை 5.00 மணி

மௌனம்

25.02.2017 அன்று காலை 8.00 மணியளவில் யாழ். சிவதொண்டன் நிலையத்திலும் காலை 10.00 மணி முதல் சௌகலம் சிவதொண்டன் நிலையத்திலும் மாகேசர பூசை நிகழும்.

ஒங்களும்

சிவதொண்டன்சபையினர்.

24.02.2017

01.	நாற்காரனா 7ம் பதிப்பு	300.00	a) Printer	Harikanan Printers
02.	NATSINTHANAI (ENGLISH EDITION)	400.00	b) Publisher	K.K.S.Road,
03.	வள்ளியலை திருமூலம் பட்டவர்	150.00	c) Published for	Jaffna.
04.	நாற்காரனாக் கீர்த்தனைகள் - சுதாரணை பதிப்பு	12.00	b) Publisher	M. Thilakaratnam
05.	போக சவாரிகள் வாழ்க்கையும், வழிகாட்டுதலும் (2ம் பதிப்பு)	350.00	c) Published for	Sivathondan Society Ltd.
06.	என் ஹஞ்சில் இடம்கொண்டு ஒரு வெரியார் யோக சவாரிகள்	100.00		434, K.K.S. Road, Jaffna, Sri Lanka.
07.	நால்சிவாய மாலை	35.00		T.P: 021 - 22222799
08.	தீயான காலச் சிற்றுதனை (பதிப் 3-ஆம் பதிப்பு)	35.00	Date of Publication	24.02 .2017
09.	போக சவாரிகள் அநூள் மோழிகள் (தீய பதிப்பு)	200.00	Editor	S. Vinasithamby B.A. (Hons)
10.	சிவக் தீயான மாலை (2 மையான)	20.00		Sivathondan Nilayam,
11.	தாபுமாலை சவாரிகள் திருப்பால் மூலமும் போலிப்புதையும்	200.00		Chenkalady.
12.	தாபுமாலை சவாரிகள் பால் (முகம் மட்டும்)	80.00		Tel: 065 - 22440272
13.	கைகள் திருமூலதை தீட்டு (தீய 4ம் பதிப்பு)	250.00		
14.	KANDHA PURAANAM	400.00		
15.	YOGUSWAMI TREASURED MEMORIES	300.00		
16.	YOGASWAMI LIFE AND SPRRITUAL GUIDANCE	500.00		
17.	HOMEAGE TO YOGASWAMY	10.00		
18.	சுந்தர காலை	25.00		
19.	சுந்தர் திருப்பாற் தீர்த்தி	50.00		
20.	சுந்தர் திருப்பகு	50.00		
21.	சாவங்காலைத்தீர் ஆகம மூலாதாதவசனம்	50.00		
22.	திருவாசகம்	220.00		
23.	சீவாதாஸ்தன் - செந்தமிழ் ஆங்கில தினக்கள் வேண்டியுடு	600.00		
	ஆங்கிலச் சந்தா		a) உள்ளாடு	திரு. சி. மணிவாசகன்,
			b) வெளிநாடு US \$	20 A 2/3, ஸ்ரீரக்ஷன் வீதி, கொழும்பு -06 (சுனிக்கிழமைகளில் மாத்திரம்) 0112594462
				போய்ச் சென்னியிருக்கைகள் கோழும்பில் பேறும் இடங்கள்
				திரு. சி. மணிவாசகன், 52, விளைவு ரவர் 82 W.A சில்லை மாவத்தை, கொழும்பு - 06 தொ.பே. : 0112559360
				வினாக்களையாற்கள், கடுத்தங்கள், காசக்கட்டனை, தூராற் கட்டனை, காலோகலை முதலியன அனுப்ப வேண்டும் பேறும் விவாசமும். Cheque, Drafts and Money Orders should be drawn in favour of Sivathondan Society 434, K.K.S. Road, Jaffna, Sri Lanka.